Regensen

Årgang 113, 2020

Regensianersamfundets medlemsblad

Regensen
Årgang 113, 2020

Udgivet af:
Regensianersamfundet
www.regensianersamfundet.dk

Redigeret af:
Simon Langkjær og
Rikke Lagersted-Olsen

Grafisk formgivning af:
Simone Gliese
simonegliese@gmail.com

Tryk:
Jespersen Tryk + Digital, København

Teksten er sat med Juli Sans

Bagsidens logo viser Linden i Regensens
gård og er tidligere anvendt i medlemsbladet.

1. oplag, 400 eksemplarer

Foto: Anna Ravn

Regensen

Regensianersamfundets medlemsblad
Årgang 113, 2020

Fra formand, bestyrelse og redaktion
Redaktionens bemærkninger, s. 2
Formandens beretning, s. 4
Seneste nyt fra Kommunitetsrådet, s. 6
Indkaldelse til generalforsamling, s. 8

Årets gang og faste indlæg
Klokkerberetning…fra det 329. klokkerat, efteråret 2019, s. 10
Klokkerberetning…fra det 330. klokkerat, foråret 2020, s. 15
Lindetale 2020, s. 24
Provstens tale ved Lindefrokosten den 27. juni 2020, s. 30
Regensens Business Network - hvor din fortid og fremtid mødes, s. 35
Status på vin på Regensen anno 2020, s. 38

Foreninger og regensliv
Foreningsberetning – Konvencio, s. 42
Foreningsberetning – Skrap, s. 47
Logbog fra nedlukningen, s. 53
Ode til Corona, s. 58
Leder fra første nummer af magasinet USAGT, s. 60
"Jeg har hørt, at vi har asbest" - uddrag fra magasinet USAGT, s. 63

Nyt stof til eftertanke
"Det er learning by doing" - 10-års jubilæum på 5. gang, s. 68
Uddrag fra Eva Smiths biografi "Jeg håber, at jeg har gjort en forskel", s. 75
Regensens fortabte søn – Regin Prenters liv, værk og forhold til Regensen, s. 82
Addendum til bogen *Regensen – bag de teglrøde mure*, s. 92

Redaktionens bemærkninger

Af Simon Langkjær (2013-2016, Gamle) og
Rikke Lagersted-Olsen (2006-2011, Skrap)

"Det har været et begivenhedsrigt år". Sådan står der i mange af Regensianersamfundets tidligere blade, og nu hvor året 2020 er ved at rinde ud, må vi bare konstatere, at dette år har været exceptionelt begivenhedsrigt, men også et helt igennem mærkværdigt, underligt og på alle måder forsømt år. Hvem ville have troet for tolv måneder siden, at vi skulle opleve en pandemi af de dimensioner, vi har op- og gennemlevet? Hvem skulle have troet, at samfundet, som vi kendte det, kunne lukkes fuldkommen ned og efterlade så mange ubesvarede spørgsmål? Hvem kunne have forudset, at afstand mellem mennesker pludselig blev noget, vi alle skulle forholde os til i den allermest konkrete forstand, og at vores omgangskreds ville blive indskrænket til et fuldkomment minimum?

Pandemien har udfordret vores hverdag, vores væren med andre mennesker, vores oplevelse af sikkerhed og bevægelsesfrihed. Midt i genvordighederne har nogle af jer måske tænkt: Det er slemt nok for mig og min familie at skulle holde os hjemme, hvor foreningen af hjemmeskole, børnepasning og hjemmearbejdsplads skal gå op i en højere enhed, men hvad gør de mon på Regensen, hvor de bor 101 alumner sammen? Hvad gør man under en pandemi, når man skal dele køkken, toilet- og badeforhold med mange forskellige mennesker, hvor foreninger og gangfællesskaber går på kryds og tværs, og hvor man næsten ikke kan undgå hinanden?

Vi kan lige så godt afsløre det med det samme: Covid-19 og følgevirkningerne af pandemien er kommet til at fylde meget i dette nummer af *Regensen*. Mange af de traditionelle indslag i bladet har måttet udgå i dette nummer, simpelthen fordi mange af Regensianersamfundets faste arrangementer er udeblevet i år. Ingen forårskoncert, ingen sommerudflugt, ingen fodbold og ingen fest i forbindelse med generalforsamlingen. Til gengæld er bladet blevet fyldt med mange andre spændende, velskrevne tekster – nogle om undtagelsestilstandens uforudsete følgevirkninger og efterdønninger, andre slet ikke om Covid-19. Vi har glædet os til at dele det hele med jer.

Under sektionen "Årets gang og faste indlæg" kan man fornøje sig med beretninger fra det henholdsvis 329. og 330. klokkerat. Til forskel fra tidligere år har de to klokkerater skrevet to mere eller mindre atypiske bidrag om deres respektive embedsperioder. Hvor klokkeratet fra efteråret 2019 ('Krammeratet') udtrykker sig ganske ordknapt gennem formler, tal, illustrationer m.m., forholder det sig direkte modsat med forårets klokkerat. Klokkeratet 'Ibenmann-Borgforth' fra foråret 2020 nåede knap nok at finde sig til rette i embedsposten, før udfordringerne i kølvandet på Covid-19's ankomst i marts begyndte at melde sig. De to afgående klokkere har valgt at afgive en yderst indgående og detaljerig beskrivelse af de overvejelser, de måtte gøre sig som klokkere i en hidtil uset krisesituation, og de tiltag, de måtte indføre, for at begrænse smittemulighederne på kollegiet.

Bladrer man videre, vil det imidlertid stå klart for én, at forårssemesteret 2020 ikke kun var præget af stilstand og mådehold. Både årets Indflytterfest, Lindefrokost og Lindebal måtte godt nok udskydes på ubestemt tid, men i juli blev det atter muligt at samle regensianerne til festligt lag – i første omgang for at fejre Frk. Lind på behørig vis. Selvom der var begrænset adgang til Rundetårn for regensianerne, var alt næsten ved det gamle. Det samme kan siges om eksekveringen af Indflytterfesten og Lindeballet, bortset fra at begge fester blev holdt i august, og at der til ingen af de nævnte sold måtte inviteres udengårdsgæster.

Årets lindetaler var PINGer Anton Juul, og hans tale bringes sammen med provstens tale fra samme begivenhed. Selvom mange af Regensianersamfundets aktiviteter måtte indstilles i år, formåede Regensens Business Network (RBN) at holde to spændende arrangementer med titlerne *Fællesskaber, Diversitet og Inklusion* og *Nye veje i en ny tid* i foråret og sensommeren. Vi byder den nye netværksdirektrice, Elize Dimare, velkommen som skribent i bladet. Gårae vinmand har også været på spil i løbet af året og bringer i sin artikel en beskrivelse af, hvordan det er gået med Regensens egenproduktion af vin og vermouth.

Vi har tidligere bragt beretninger fra de forskellige foreninger på Regensen, og i dette nummer er vi kommet til de to sidste tidsbilleder i rækken (i hvert fald i denne omgang). De to foreningsberetninger er forfattet af medlemmer fra henholdsvis Konvencio og Skrap. Under temaet "Foreninger og regensliv" bringer vi desuden to forskellige bidrag om oplevelsen af Covid-19 på Regensen. Det ene er lejlighedsvisen *Ode til Corona*, skrevet af Clara Marie Westergaard, og det andet er en logbog fra nedlukningsperioden, ført af Nathalie Belling Sørensen, hvori der rejses nogle centrale spørgsmål vedrørende, hvor grænserne for fællesskabet, privatlivet og nærheden går på et sted som Regensen.

Nathalie Belling Sørensen er også penneføreren bag det ene af to bidrag, som er genoptrykt fra magasinet *USAGT* – et af de seneste herlige påfund, som er udsprunget fra Regensens kollektive åndsliv. Det andet bidrag er en reportage fra samme magasin, der omhandler asbest, eller rettere de rygter om asbest, der angiveligt svirrede under istandsættelsen af Regensens rørsystem i 2019. Temaet for nummeret *USAGT* er nemlig "rygter", hvilket man kan læse nærmere om i Nathalie Belling Sørensens leder.

Det bringer os til denne udgivelses sidste temasektion "Nyt stof til eftertanke". Stuart Ward og provstefamilien havde i år 10-års jubilæum på Regensen, og *Regensens* ene "reporter" har været i marken for at interviewe provstefamilie om deres oplevelser, om Regensens betydning for dem og om de forandringer, de har oplevet på Regensen igennem årene. Under samme sektion vil den nysgerrige læser desuden finde en art reklamefremstød og en rettelse til bogen *Regensen – bag de teglrøde mure*. Reklamefremstødet omhandler et uddrag fra den nye biografi *Jeg håber, at jeg har gjort en forskel* om tidligere regensprovst Eva Smith. Biografien er udgivet i indeværende år på Gyldendal, og uddraget bringes her med tilladelse fra bogens forfattere Anne Knudsen og Steen Valgreen-Voigt.

Afslutningsvist bringer vi et addendum til regensantologien *Bag de teglrøde mure* og en artikel oml om regensianeren og teologen Regin Prenter, skrevet af regensianer og sognepræst Andreas Riis Damgaard, der giver læseren et særligt indblik i Prenters intellektuelle virke og den afgørende tone, som han satte både i dansk teologi og samfundsdebat.

God læselyst!

Formandens beretning

Af Mathias Esmann (2011-2014, Konvencio)

"CORONA"! Et enkelt ord i serveringsstedernes vinduer var i foråret tilstrækkeligt til at forklare, at etablissementet desværre holdt lukket på grund af den nye type coronavirus, der overrumplede verdenssamfundet, og at man skulle følge med i myndighedernes udmeldinger og på stedets virtuelle kanaler for at holde sig orienteret om en eventuel genåbning.

På samme vis virker det overflødigt at berette, at Regensianersamfundets aktiviteter i året 2019/20 har været stærkt påvirket af nedlukningen af samfundet og af den svære genåbning. Alle, der var i live, i Danmark i 2020 kan nok gætte sig til så meget. Togstationerne kørte en uendelig båndsløjfe om forholdsregler, indtalt med dystopisk robotstemme. Dansk politik har indtil for ganske nylig ikke omhandlet andet. Vi lever med maskepåbud. Håndspritten flyder overalt. Det er derfor intet mysterium, at Regensianersamfundet har måttet aflyse sin sommerudflugt, og at generalforsamlingen formentlig må foregå virtuelt.

Ikke desto mindre glæder jeg mig som formand over, at Regensianersamfundet kun vokser sig stærkere, og at embedsmændene fortsat klør på.

Vi har nået at holde to vellykkede udgaver af Regensens Business Network med alle nødvendige forholdsregler og mulighed for onlineforbindelse. Stor tak til COOP og Alliance of Democracies for at huse os, til alle oplægsholderne og ikke mindst til Elize Dimare for den fremragende direktion.

Medlemsbladet *Regensen* udkommer fortsat, som det har gjort i mere end 100 år – en stor tak til redaktørerne og alle bidragsydere.

Samtidig har vi i bestyrelsen kunnet arbejde videre med de interne arbejdsgange. Vi har fået en statsautoriseret revisor til vores regnskaber. Oprettelsen af et medlemsintranet er påbegyndt. Vi har fortsat over 300 medlemmer og kan igen præsentere et overskud. Kommunitetet støtter fortsat livet på Regensen f.eks. med støtte til markeringen af 100-året for Genforeningen.

Derudover har vi ikke mindst takket være en jætteindsats fra jubilæumskoordinator Camilla Sløk fået gang i planlægningen af 400-års jubilæet i 2023. I tilgift til en række møder med regensianere ude i samfundet mødtes vi, levende og døde regensianere, hos provsten for at diskutere rammerne for fejringen. Vi har endnu ikke fastlagt konkrete datoer, ikke mindst fordi det faktisk ikke fremgår i nogen af kilderne, hvornår de første studenter flyttede ind på St. Kannikestræde 2, udover at det var i anden halvdel af 1623. Så snart vi finder en løsning, beder vi naturligvis jer alle sammen om at sætte et stort kryds i kalenderen.

På bestyrelsens vegne tøver jeg med at melde et program ud for det kommende år. Dog tør jeg godt love, at, så snart det bliver muligt, vil vi invitere alle medlemmer til et glædeligt gensyn og genoptage så mange af vores traditionelle aktiviteter som muligt.

Regensianerne giver deres mening til kende for omverdenen den 1. maj 2020.
Foto: Nikolaj Kornbech

Seneste nyt fra Kommunitetsrådet

Endnu et år er oprandt, siden Kommunitetsrådet sidst kunne berette i dette blad om det arbejde, som løbende pågår med at forvalte og udlodde det nye Kommunitet til døde og levende regensianeres gode gavn og glæde.

Desværre – som det også er tilfældet i resten af samfundet – har Kommunitetsrådets arbejde i år været stærkt hæmmet af coronakrisen og den nedlukning af samfundet, som virussen har forvoldt. Som det står beskrevet i Regensianersamfundets vedtægter, er det Kommunitetsrådets opgave at understøtte samfundets arbejde og det regensielle og københavnske studenterliv igennem udlodning af Kommunitetets formue. Men netop fordi mange af både samfundets og Regensens aktiviteter og initiativer er blevet sat i bero på ubestemt tid pga. coronavirussen, har Kommunitetsrådet som en afledt konsekvens heraf haft få opgaver at se til.

I det forgangne år kan det dog berettes, at Kommunitetsrådet har haft mulighed for at give støtte til følgende personer og projekter, som har gjort en brav indsats for det regensielle fællesskab:

1. Modtagerne af Kommunitetslegatet på to måneders husleje.
Astrid Førland Schill blev overrakt sit legat ved Regensianersamfundets GF i 2019, mens Anna Skov blev den kårede modtager ved Lindeballet i 2020.

2. Søren Hoff-legatet gik i 2019 til Anders Svane Restorff Caspersen for visen "Regensrådsmødesangen".

3. Klokkerlegaterne for efteråret 2019 og foråret 2020 blev uddelt til Simon Nyrup, Jesper Lund Petersen og Viktor Hesselbjerg samt Mathias Ibenforth og Elias Borgmann.

4. Værelseslegaterne gik til Maria Scotwin på Simon Spies' værelse og Anne Katrine Bie Lykke på 8x12.

5. Snaps til lindefrokosten blev doneret i form af støtte til vodka og ingredienser til egen produktion.

6. Fejring af 100-året for genforeningen med Sønderjylland. Ligesom i resten af landet blev Danmarks genforening med Sønderjylland fejret på behørig vis på Regensen i august 2020. En flok handlekraftige og gæve sønderjyske regensianere satte et fornemt program for dagen med blandt andre Bertel Haarder som gæstetaler. De søgte 4.000 kr. til den festlige markering, hvilket Kommunitetsrådet med glæde bevilligede.

7. Magasinet *USAGT*. Magasinet *USAGT* er en af seneste tilføjelser til det myldrende kollegieliv på Den Røde Gård, og ifølge redaktionen er bladet kendetegnet ved at være et "tidsskrift for luftningen af Regensånden", som skrives af regensianere, til regensianere. Til tryk af magasinet har Kommunitetsrådet bevilliget 1000 kr.

Som altid vil Kommunitetsrådet gerne sige stor tak til alle levende og døde regensianere for jeres støtte! Uden gavebidrag og donationer fra Regensianersamfundets medlemmer var der intet kommunitetslegat og ingen bidrag til de vigtige projekter og gæve personer, beskrevet ovenfor, som bidrager til at værne om og bringe Regensen og regenslivet ud til flere og videre til kommende generationer af studerende. Tak for jeres bidrag og opbakning.

På vegne af Kommunitetsrådet

Majsa Grosen, Simon Langkjær, Stine Lassen, Mathias Ibenforth, Johanne Guttman Andersen og Thomas Grane

Indkaldelse til generalforsamling

Kære regensianere

Bestyrelsen indkalder hermed til årets generalforsamling fredag d. 27. november kl. 18.00. På grund af Covid-19 holdes generalforsamlingen virtuelt.

Alt godt på bestyrelsen vegne

Foreløbig dagsorden: Regensianersamfundets generalforsamling fredag d. 27. november 2020

1. Godkendelse af dagsorden, valg af referent og dirigent
2. Formandens beretning
3. Kommunitetsrådets beretning
4. Fremlæggelse af årsregnskab og revisorer forholder sig hertil
5. Jubilæumskoordinatorens beretning
6. Valg
   a) af formand, kasserer og bestyrelse
   b) af kuratorer til Kommunitetet
   c) af redaktør af medlemsbladet *Regensen*
   d) af musikdirektør
   e) af sportsdirektør
   f) af direktør for Regensens Business Network
   g) af kældermester
   h) af elektronisk forbindelsesofficer
   j) af jubilæumskoordinator
   k) af revisorer
7. Eventuelt

Foto: Urd Hansen

Klokkerberetning for efteråret 2019

Af Simon Nyrup (2017-, Uglen), Jesper Lund Petersen (2017-, Pip)
og Viktor Hesselbjerg (2017-, Skrap)

Qua vores naturvidenskabelige baggrund har vi valgt at præsentere vores klokkerberetning i et alternativt format – aka. et sprog, som vi selv kan forstå: tal, korte citater, figurer og grafer. Derfor kommer her highlights fra den tid, hvor vi omfavnede Regensen og indflytterne i efteråret 2019.

Klokkeratet Krammeratet

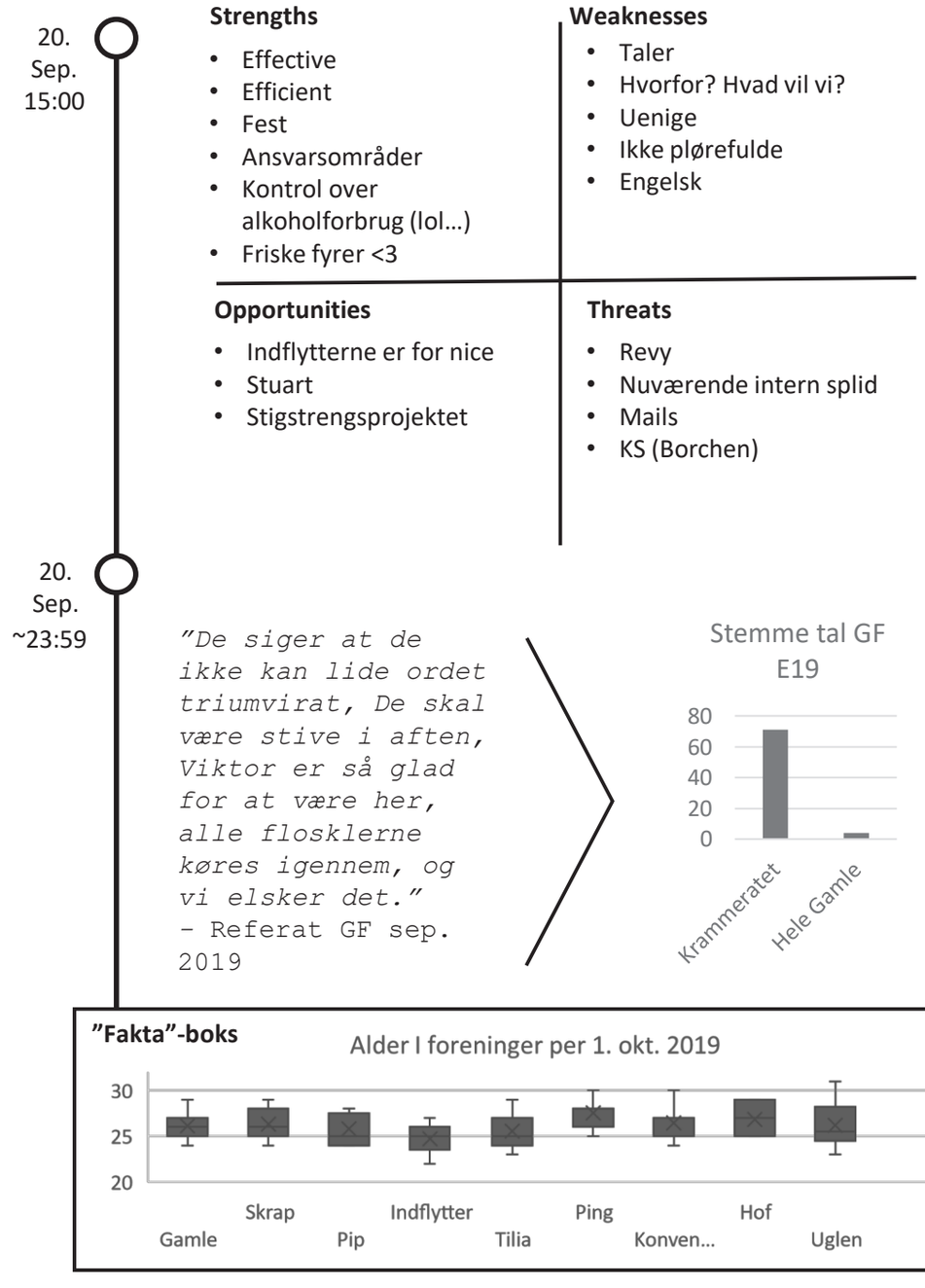

Provstete — 5. okt.

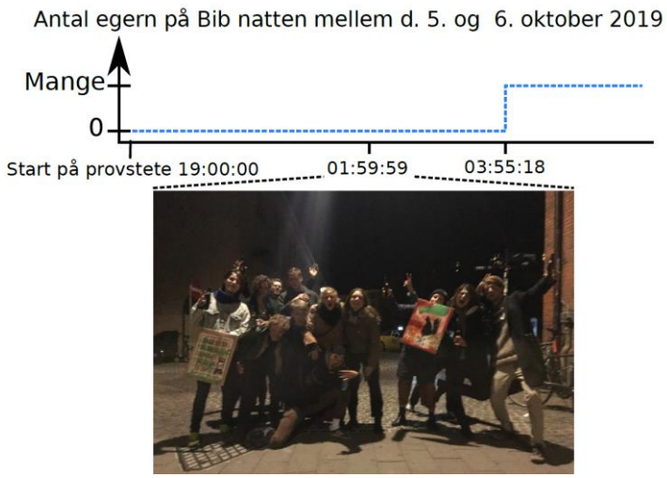

Store sal skal bygges om
Indflytterne indkalder til byggemøde

Indflytterfest — 26. okt.

Planlæg

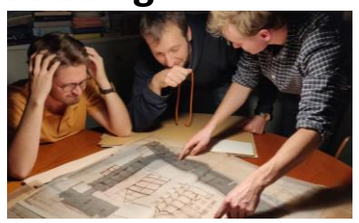

Udfør

Nyd

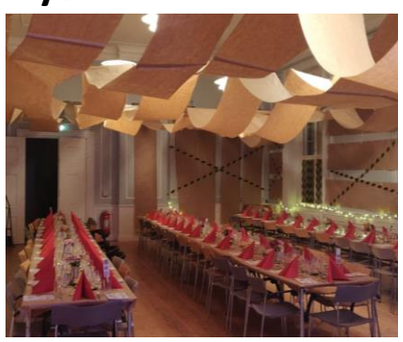

”Fakta”-boks – Temperatur på Regensen

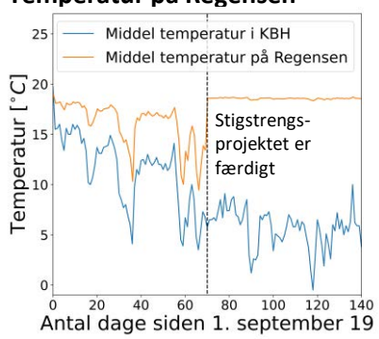

12. nov. — **Lille Regensråd**

”Vi investerer i et automatisk brandalarmsystem. Indtil da: hvis brandalarmen går […]”
- X-institutionen

”Vores fælleslokaler lever ikke op til vores potentiale.”
#MakeFægterenGreatAgain
- Entusiastisk sjæl

Regensrådet køber en DJ pult 〉 **Musikkvalitet til festerne?**

29. nov. — **Revy**

Pip
Pips store rebranding

Konvencio
Mølballet

Uglen
En ”Skrap”-dystopi

2 1 3

*Krammeratet bemærker at Ping **ikke** findes på podiet.*

19. dec. — **10. Udgave af Regensvisebog lanceres**

”Den lever af vinpletter og frisk vind fra udflugter. Det tørrer ud hvis den står stille i en bog reol.”
- Forord

HIGHLIGHTS

Pip uddeler en Sten...

Gamle stjæler klokken

"Tak, for en skøn fest men vinen var det argeste lort."
- En gamling

Julebal 21. dec.

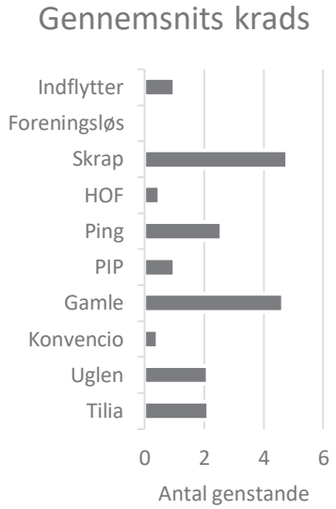

13

Sprællevende Regensianere

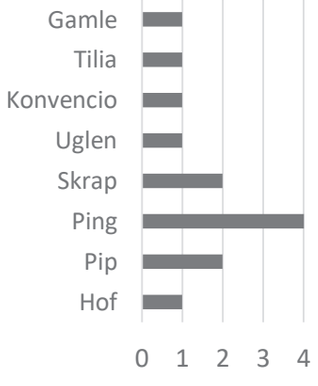

Klokkerberetning for foråret 2020

Af Mathias Ibenforth (2017-2020, Gamle) og Elias Borgmann (2017-, Gamle)

Med lykkens glød stadig løbende gennem årerne vågnede vi lørdag den 22. februar. Glæden vi følte kom sig af den hengivenhed, man kun kan opleve, når Regensen tildeler én ansvaret at bestride klokkerembedet. Et embede, der både rummer en stor sum symbolsk magt og en lige så stor mængde administrativt arbejde, som alle tager for givet og kun få faktisk ved, hvad indebærer. Efter at have ryddet op i Store Sal med hjælp fra den uovertrufne forening, vi begge er del af - Gamle - skulle vi sættes ind i netop det administrative arbejde. Med langt større overskud, end hvad vi på daværende tidspunkt kunne præstere, kom de afgåede klokkere og satte os ind i mangt og meget, hvad angik Regensens klokkerembedes forpligtigelser, og hjalp os med at huske præcist, hvad der var foregået i provstens gemakker den forgangne nat, der til ingens overraskelse stod noget uklart for os begge.

Derefter fik ti små dage lov at passere uden de store komplikationer. Som skik og vane påbød det, annoncerede vi det kommende semesters festdatoer, vi tog os af henvendelser fra regensianere om stort og småt, vi holdt et mere ædrueligt møde med provsten, og vi sad med til semestrets første møde i KS' bestyrelse. Her nød vi godt af Elers' gæstfrihed, mens aftenen forløb, præcis som man forestiller sig, at et bestyrelsesmøde sædvanligvis gør. Der var dog en enkelt afvigelse fra det almindelige mødeprogram: I sidste øjeblik tilføjede provsten noget under mødets afsluttende evt.-punkt: Hvordan skulle KS forholde sig til corona-virusset, når – og ikke hvis – det ramte Danmark? Det var absolut ikke noget, der bekymrede os videre den aften, og derfor aftalte vi – lykkeligt uvidende som vi var – at de fire kollegier selvsagt ville støtte hinanden i at udforme tiltag, når den tid kom. Vi besluttede at kontakte Sundhedsstyrelsen for at høre deres anbefalinger i forhold til vores kollegiers beboertæthed. Og dermed var den potte ude af verden – troede vi.

Allerede næste dag blev vi kontaktet af flere regensianere og måtte straks skride til handling sammen med provsten, da en regensianer netop var hjemvendt fra Norditalien og nu måtte påtvinges hjemmekarantæne i 14 dage. Det var en tid, hvor der endnu ikke var en almenforståelse af forskellen på "at holde sig mest hjemme", "at isolere sig i hjemmet" og "karantæne". På daværende tidspunkt var "hjemmekarantæne" lig med "at holde sig for sig selv". Semantik er godt for meget, men hvad var "hjemme" for en regensianer? Vi vidste i de dage, at virusset var farligere end influenza, men så heller ikke mere, hvilket gav anledning til en prekær blanding af utryghed og stemningen af bagatellisering på Gården. Som klokkere blev vi sammen med provsten hurtigt enige om at indkalde til et stormøde og at fremstille en regensguide med anbefalinger til corona-adfærd, og allerede samme dag blev den første af uendeligt mange corona-update-emails sendt ud. Vi endte med at udsende en opfordring, der lød på, at var man i stand til at søge karantæne andetsteds end Regensen, var dette at foretrække, da det var noget nær umuligt at skabe karantænelig-

Et modent klokkerat, der har sikret sig et værdigt eftermæle, takker af.
Foto: ukendt fotograf

nende tilstande, når 7 mennesker deler et køkken og 15 et toilet. Stormødet blev afholdt. En god portion regensianere mødte op, vi serverede Corona-øl og manede til besindighed. Lykkeligvis var der ikke panik at spore hos de fremmødte, og der var opbakning til vores plan om at være i løbende dialog med Sundhedsstyrelsen for at tilpasse deres råd til vores boligform samt at kommunikere disse ud til regensianerne løbende.

Imidlertid viste det sig at være umuligt for den hjemvendte italiensrejsende at tage ophold udenfor Regensen, hvorfor løsningen blev, at køkkenophold skulle minimeres og et toilet bag Fægtekælderen fik et skilt påsat:

OBS: Toilettet må kun benyttes af regensianere, der er hjemvendt fra Norditalien efter 2. marts ([redacted])

Sat op 6. marts 2020

Kh, Klokkerne

Anonymiseret udgave

Da der hurtigt tegnede sig et mønster af en mailstrøm uden lige fra vores side til regensianerne, oprettede vi i stedet et onlinedokument, alle kunne tilgå løbende, hvor man kunne læse de senest opdaterede retningslinjer. Den første guide motiverede regensianerne til at holde sig opdateret på Sundhedsstyrelsens hjemmeside og indeholdt en procedure i forhold til at informere os om symptomer, mulig smitte og eventuelt corona-test. Endvidere omfattede guiden retningslinjer for karantæne, der dels gav eventuelt smittede besked på at holde sig for sig selv og informere sin gang og sit køkken, og dels opfordrede alle til at opprioritere håndvask, hensynstagen og hygiejne på køkkener og bad.

Allerede en uge senere havde situationen ændret sig markant. Vi havde stoppet al indflytning på Gården, håndtryk og kindkys var nu imod anbefalingerne, og vi fik udarbejdet en grovere og mere indgribende plan for Regensens worst-case scenario. Da vi var klar over, at ikke alle regensianere kunne tage andetsteds hen i tilfælde af sygdom, måtte vi forholde os til, hvad vi skulle gøre, hvis adskillige af os blev syge samtidigt. Løsningen endte med at få to ben at gå på. Det første ben var at indrette Fægtekælderen som et infirmeri, hvor tre syge kunne opholde sig og sågar komme udenfor i den sænkede plads mellem trappe og indgang til Fægtekælderen. Omend vi er psykologer og ikke læger, vidste vi, at frisk luft i sig selv kan hjælpe på mange symptomer – og ikke mindst på

sindsstemningen. Det andet ben var at tvangsflytte de på daværende tidspunkt kun tre kystboere, der grundet et hastigt indført indflytningsstop manglede en nabo. De husvilde kystboere blev indlogeret henholdsvis på et ledigt værelse, der netop var blevet fraflyttet, samt på to værelser, der blev stillet os til rådighed af regensianere, der midlertidigt havde valgt at flytte andetstedshen. Kystboerne blev kompenseret med 1/8 point, svarende til et fægtemesterat, og de regensianere, der lånte os deres værelser, fik dækket deres husleje. Hermed havde vi pladser til, at op til syv syge regensianere, der ikke kunne forlade Gården, kunne isoleres samtidigt. Konkret stod Fægtekælderen klar som infirmeri den 13. marts, mens Kysten først var klar som sygegang den 20. marts.

Gudskelov fik vi aldrig lejlighed til at tage hverken Fægtekælderen eller Kysten i brug, hvilket nok især skyldes det faktum, at Gården i ugen mellem den 13. og den 20. marts var blevet gevaldigt affolket. Selv de mest rejseglade sommerferier har ikke set et lignende exodus fra de teglrøde mure. Da vi var færrest, talte vi kun omkring 30 personer på Gården – inklusive provstefamilien og portnerparret. Set i bakspejlet var det måske ikke en overraskende konsekvens, omstændighederne taget i betragtning. Det ændrer dog ikke ved, at det var en overvældende oplevelse for os, der blev tilbage på Regensen.

"Selv de mest rejseglade sommerferier har ikke set et lignende exodus fra de teglrøde mure."

To ting må siges at have spillet ind i denne masseflugt. For det første havde lederen af Danmark - landet der omkranser Regensens enklavestat, lukket samfundet ned, og regensianerne frygtede, at togforbindelserne og broerne til deres hjemstavne ville blive lukkede. For det andet havde man i ugen, der fulgte efter det nu sagnomspundne pressemøde, haft lejlighed til at se Fægtekælderens nye udformning. Ikke sjældent blev der draget paralleller mellem den improviserede træafskærmning mellem sengene og diverse skrækkelige lejre, som historien har budt på. Nok var det en praktisk og ansvarlig løsning, men hyggelig var den bestemt ikke, så folk tog hjem i higen efter familiær komfort. Vi, der blev tilbage, fik vores hjemsendelser til at gå på meget forskellig vis. Nogle forsøgte at skrive ufortrødent videre på specialer, mens andre drak sig fra sans og samling på behørig afstand af, men sammen med de få tilbageblevne – enhver aktivitet blev afprøvet.

Tiden skred frem, og pludseligt var specialet afleveret, øllene havde mistet den apokalyptiske bismag, og Frk. Lind begyndte at få knopper og nærme sig sin fødselsdag. Sidstnævnte gav anledning til en del spekulationer, for selvom vi ikke måtte holde en ordinær Lindefrokost, kunne vi ret beset heller ikke undlade at fejre Gårdens gamle frøken. På et (for os første) udendørs regensrådsmøde søgte vi derfor om en bevilling til en (u)passende mængde flasker med crémant i størrelsen 'Magnum'. Boblerne skulle der skåles i og med til Lindens fødselsdag. Blev der flasker tilovers, ville de selvfølgelig blive serveret, når afholdelse af en Lindefrokost igen ville være forsvarligt. Bevillingen gik naturligvis igennem.

Vi ved ikke, om det var løftet om bobler, faldende smittetal eller simpelt afsavn, der fik regensianerne til at vende hjem, men hjem kom de. Pludselig måtte vi i hvert fald skrive mails ud for at bede folk om at holde afstand i gårdens forårssol. Det var også omkring dette tidspunkt, vi indså det umulige i at tilgodese alles ønsker. De hjemvendte regensianere var nok noget mere forsigtige end de, der aldrig forlod skuden, så for ikke at virke hverken for skrappe eller for slappe besluttede vi at lade det være op til de enkelte køkkener at aftale rammerne for korporlig omgang, socialt samvær, gæstebesøg og så fremdeles. Til trods for folks forskellige præferencer for afstand og spritfrekvens var der et talstærkt, men afstandspræget fremmøde den 12. maj. Der mødtes vi alle, sang sange til Linden og tømte naturligvis alle og enhver af de indkøbte flasker crémant. Litermæssigt var mængden svarerende til en fustage øl fra Carlsberg – Regensen var altså stadig tørstig. Som vi stod der, spredt i hele gården, var det svært ikke at blive rørt, siden hele Regensen endnu en gang var samlet på ny. For det var jo netop, hvad dette klokkerpar havde lovet og ønsket sig lige fra begyndelsen. Vi havde ønsket os overdådige gilder, som på det tidspunkt havde været umulige at virkeliggøre. Vi havde lovet at være vilde, men i stedet var vi blevet påtvunget at være vogtere og indsætte karantæneregler og infirmeri. Særligt af denne grund var det en sand fornøjelse at høre Regensens stemmer synge til Frk. Lind og skråle om livet med de teglrøde mure. Ikke mindst visen *Regensen hedder en borg i tiden* fra 1944, der beskriver hvordan selv de strengeste tider ikke kan knægte Regensens vilje til sig selv, gav både anledning til tæt hals og rank ryg:

Nu skælver riget i fortids ramme,
og Danmarks smil blev så vagt og koldt.
For åndens sønner af Stenos stamme
blev Gården endnu det hjem, der holdt!

Det nyvalgte klokkerat, Ibenmann-Borgforth – dugfriske, i starten af deres regeringsperiode. Foto: Vilhelm Juhler Kjær

Selvom man skal passe på med at drage paralleller til besættelsen, kunne man i øjeblikket ikke lade være med at mindes de kriser, som Regensen før har stået gennem. Alt sammen imens den samme utrættelige insisteren på fællesskabet lod sig udspille for øjnene af én i kraft af afstandspræget sang og mousserende drikfældighed.

Med isolationskoncerter, -operaer, morgensange og fredagsbarer stablet på benene af initiativrige regensianere formåede livets små glæder gradvist at vende tilbage til Den Røde Gård. De store fester var ikke mulige at holde endnu, men at dømme ud fra nabohenvendelser fandt regensianerne fint ud af, at små forsamlinger også kan skabe stor lyst og lyd.

Det så nu ud til, at genåbningen af Danmark ikke kunne være så langt væk. Og i takt med at smittetallene faldt, tillod vi os at genåbne Kysten for indflytning af de sidste indflyttere og påbegynde festplanlægningen med dem. I løbet af hele nedlukningen havde vi (klokkerne, red.) deltaget i næsten alle indflytternes madklubber for at fastholde deres oplevelse af en nærværende Regens så meget som muligt. Gradvist blev det dog nemmere for dem at socialisere og deltage i de for adskillige foreningers vedkommende ellers nedlagte madklubber og noget atypiske bud på foreningsfester. De tørstede efter Regensen og var helt klar på, at sommeren, der alligevel ikke så ud til at byde på de store udenlandsrejser, skulle benyttes til at afholde en sand festkavalkade:

Lørdag d. 27/6: Lindefrokost
Lørdag d. 18/7: Indflytterfest
Lørdag d. 8/8: Lindebal

Som klokkere kunne vi snildt se, at det ville blive en noget tætpakket sommer, men vores indflyttere insisterede på, at en fest hver 3. uge var en henrivende idé. Alene af rent principielle grunde var det os umuligt at være uenige heri.

Fluks blev der derfor sat gang i planlægningen af en Lindefrokost på en noget anderledes facon. De sædvanlige langborde blev omdannet til afstandsseparerende "foreningsøer", deltagerne måtte begrænses til levende regensianere, Rundetårn ville kun godtage storm af maksimalt 50 personer ad gangen, mens Carlsbergs besøgscenter, herunder de velkendte ølkuske, var helt umulige at få etableret kontakt til. Fotografen ville gerne stille op, men for at sikre afstand måtte billedet i år tages fra Patriciergangen i et fugleperspektiv. Fugleperspektiver er som bekendt de færrestes bedste vinkel, og det er ikke just et Gamle-klokkerats kop te at være de første til at bryde traditionen. Men på dette tidspunkt var alle klar til at ofre en arm for en regensfest – og à propos arm, så fandt nogle tiliaster Frk. Linds arm i cykelkælderen under biblioteket, hvorfor vi for første gang i mange år kunne give hånd til og lykønske hende. Selvsagt sprittede vi hænder både før og efter.

Med floralt tema, en sand hedebølge, snaps, smørrebrød, hør og sommerhatte i lange baner skete det således i "foråret" 2020, at der endeligt blev festet for alvor på Regensen. Da undertegnede klokkerat oplevede adskillige sjoflinger af vores angiveligt 'totalitære anarkisme', stod det os klart, at vores faste, men dog lette hånd indtil videre havde styret Regensen sikkert tilbage til en approksimation af normalitet. Vi nød også alle godt af en flot Lindetale, holdt af Anton Juul, der mindede os om den diversitet, vi rummer internt, og

det store potentiale, vi giver hinanden lov til at udleve. Endvidere blev både klokkere og provst begavet. På vegne af Regensen var det vor udsøgte fornøjelse at forære Stuart en serie italienske specialiteter i anledningen af hans 10-års jubilæum. Vi klokkere modtog en skøn flaske cognac af provsteparret som tak for de utallige diskussioner, vi havde udholdt til langt ud på nætterne om regler, anbefalinger m.m. Cognacen var valgt på baggrund af, at vi (som vist nok de første) havde drukket os igennem en hel af provstens egne flasker af samme mærke i løbet af de første måneder.

Knapt var glasskårene fra Lindefrokosten fejet op, før planlægningen af Indflytterfesten måtte i gang. Nu skulle der både laves tema, afsløring, menu og pynt på tre uger, og det blev gjort uden rysten på hænderne. Med varierende grader af ironisk distance til stjernerne faldt valget på "Horrorscopes" som tema, der trods alt er et glimrende ordspil. Et dødstræ blev pyntet med blodige barnedukker, alle fik personlige og dystre horoskoper som bordkort, og regensianerne blev placeret efter stjernetegn, mens baren serverede Bloody Marys. Blodige og gustne gik regensianerne deres skæbne i møde i en dunkel, men på alle måder storslået Store Sal, og grundet festens sene dato var der, helt uhørt, to ny-indflyttere fra efterårets indflytterhold, der nåede at deltage i festlighederne, arrangeret af det daværende indflytterhold. Vi glædede os over for alvor at kunne levere på valgløftet om overdådige gilder. Og glæden steg os til hovedet i sådan grad, at det dagen derpå var klokkerne, der havde svært ved at komme op til oprydning i tide, hvilket gjorde det en smule prekært at ringe andre syvsovere ud af fjerene.

"Blodige og gustne gik regensianerne deres 'skæbne i møde i en dunkel, men på alle måder storslået Store Sal..."

Med Indflytterfesten veloverstået var det omsider blevet tid til den store finale: Lindeballet. Der var imidlertid opstået et aber dabei: den ene klokker var i tiden mellem Indflytterfesten og Lindeballet startet i fuldtidsarbejde, og den anden klokker var påbegyndt praktik. Heldigvis for os var vores dygtige indflytterhold på dette tidspunkt så rutinerede udi festplanlægningens ædle kunst, at de knapt ænsede vores fravær i ugen op til ballet. En smule indflydelse fik vi imidlertid udøvet på udvælgelsen til menuen, så vi endte med en velkomst-hors d'oeuvre med gedeost og timian, en rørt tatar til forret, en sommerlig coq au vin blanc til hovedret, toppet af med en citrontærte til dessert efter provstindens egen hemmelige opskrift. Tak til klokkerne E19 og resten af optagelsesudvalget for at udvælge os et så kulinarisk fermt indflytterhold, at menuen ikke bare lød, men også smagte imponerende! Med en strygerkvartet ved ankomst i Store Sal, les lanciers i gården, en gruppe rutinerede balleband-troubadourer som midnatsgæster og et efterfølgende DJ-sæt blev ballet på mange måder et hæsblæsende og helt igennem henrivende punktum for sommerens festkavalkade.

Det var også, må man konstatere, et udmattet klokkerat, der derefter begyndte at slippe tøjlerne. Det normalt festlige forår var blevet spækket med corona-mails, forbud, afstand, nærmest natlige møder med provsten og aflysninger på stribe. Den derpå normalt stille sommer var derimod transformeret til en ren eksplosion af indestængt livsglæde, sang og sjofling. Med sensommerens og septembers komme var det på tide for os at

passe det, man ellers som regensianer altid forsøger at sjofle: udengårds forpligtelser.

Havde vi vidst på forhånd, hvad vi gik ind til som klokkere tilbage i februar, havde vi nok tøvet en kende med at stille op til embedet. Men så igen: Skønt vi ofte har bandet af corona-virusset og dets afledte effekter for Gårdens og vores liv, så kunne der ikke være et mere vigtigt og ærefuldt tidspunkt at påtage sig klokkerens ansvar. Retrospektivt er der selvsagt ting, som vi ville have gjort anderledes, havde vi vidst, hvad vi ved nu. Men det ændrer ikke ved det faktum, at vi er utroligt stolte af en række af de ting, vi foretog os som de første klokkere, der har tjent Regensen, mens universiteterne har været lukket ned.

Vi glædes for eksempel ved at have insisteret på, at hvis regensianerne ønskede at have gæster på besøg, så stod det dem frit for under hele misæren enten i gården, salene eller på eget værelse – så længe ens naboer og gangfæller var trygge derved. Alt andet kunne i vores øjne have ledt til, at Regensen var blevet et panoptikon af mistanke og stikkeri, der intet ville betyde rent smittemæssigt, da vi aldrig kunne stoppe hinanden i at tage hjem til udengårds-venner alligevel. Vi er lykkelige over de mange aftener, vi brugte med vore indflyttere, der beklageligvis blev frarøvet mangen en madklub med foreningerne, men som alligevel på rekordtid blev fuldt selvkørende, velintegrerede og underskønne regensianere. I slutningen følte vi os som klokkere lidt overflødige – men vi blev, for vi hyggede os sådan med dem. Og så er vi ikke mindst glade for, at vi ikke blot tillod, men insisterede på, at alle tre forårsfester skulle holdes. Det havde vi lovet Regensen, det havde vi lovet indflytterne. Og med de skyer, der er ved at have samlet sig over efteråret, er vi ikke et sekund i tvivl om, at det var det rigtige at give Regensen en regulær tur med en fest-defibrilator. For med denne chokterapi er det nu blevet muligt at gå de kommende prøvelser i møde med hævet pande samt stor glæde ved og kærlighed til hinanden.

Netop kærligheden følte vi tit i venlige beskeder og opløftende kommentarer, når vi sad med dagens klokkerdont, og uden den havde vi ikke kunnet rumme opgaven på samme vis. I en sådan tid, hvor magt bliver tydelig, og anbefalinger hurtigt kan blive til regler, mener vi så absolut, at vores helskindede gennemførsel af det første corona-klokkerat tilfalder netop Regensen og regensianernes måde at møde os og hinanden på.

Og med disse ord afsluttes dette årtusindes første klokkerberetning om regenslivet under en pandemi. Det ser ikke ud til at blive den sidste, men vi er fortrøstningsfulde, da Regensen allerede og endnu en gang har vist sit værd, budt stormen trods og holdt skuden fri fra kedsomhedens kyster.

Ærbødigst klokkeratet E20

Ibenmann-Borgforth

Foto: Urd Hansen

Foto: Karen Dørffer Pedersen

Foto: Urd Hansen

Foto: Anna Ravn

Lindetale 2020

Af Anton Juul (2017-, PING)

Kære alle!

Så kom dagen endelig! Hvor er det dejligt at se jer alle sammen her i dag. Det virker, som om vi har ventet i evigheder på at kunne samles på denne måde og fejre vores kære Frk. Lind.

I må tilgive mig, hvis jeg virker nervøs. Jeg er nervøs. På mange måder har jeg svært ved at tro, at jeg står foran jer i dag, her i hjertet af København. Nogle gange spørger jeg mig selv, hvordan i al verden jeg har været i stand til at svanse mig selv – om man vil – fra den nordfynske muld, hvor jeg kommer fra, hertil. Hvis nogen havde spurgt mig for seks år siden, da jeg flyttede til København, ville jeg nok have troet det noget nær umuligt nogensinde at flytte ind et sted som her. Og hvis nogen havde spurgt mig for tre år siden, da jeg så faktisk flyttede herind, ville jeg nok have fnyst lidt og trukket på skulderen ved idéen om at blive Lindetaler. Men altså, her står jeg så. Jeg vil meget gerne takke klokkerne, Elias og Mathias, for den ære det er at få lov at holde denne tale. Det betyder meget for mig. Tusind tak.

Der er mange ting, som jeg ikke ville have været i stand til at forestille mig, da jeg flyttede herind for tre år siden. Måske mindst af alt denne prekære situation, denne prøvelse, som den globale pandemi, vi nu befinder os i, har været og fortsætter med at være. Det er en svær og utaknemmelig opgave overhovedet at prøve at beskrive de frustrationer, som vi i løbet af de sidste tre en halv måned har følt og stadig føler. Hvor begynder man? Som vores provst sagde under et af de udendørs regensrådsmøder, som vi har holdt i forsommeren, så har dette Domus Regiæ og Københavns Universitet ikke set lignende svære og langvarige prøvelser siden Den sorte død. Det, synes jeg, sætter tingene lidt i perspektiv. Dengang fik regensianere lov til at blive ligbærere…om end det dengang i 1700-tallet selvfølgelig betød noget helt andet, end det gør i dag.

Denne gang har vi ikke fået udskrevet særligt kongelige privilegier i forhold til epidemien. Mere end noget andet har epidemien været og er stadig en udfordring. Den har forandret det meste, fra hvordan hver enkelt af os lever sit individuelle liv til vores kollektive liv her på Regensen. Vi er blevet bedt om at udvise samfundssind, holde afstand og at være "alene sammen" for at hjælpe myndighederne med at få greb om situationen. Det har vi gjort, så godt vi kunne – nogle gange bedre end andre – og nu begynder verden gradvist at åbne op igen. Men vi er vågnet op til en anden verden. En verden fyldt med håndssprit, forsamlingsretningslinjer og ikke mindst skilte, der overalt beder os om at holde afstand til hinanden.

Pandemien har bogstaveligt talt revet os fra hinanden og skabt afstand, hvor der før var nærhed. I lang tid – sådan syntes det i hvert fald – måtte vi ikke spise sammen på tværs af køkkener. Dette umuliggjorde selvsagt al foreningsliv (måske lige bortset fra Gamles foreningsliv). Det var prisen, vi gladeligt betalte for at lette smittetrykket. Men hvis det ikke var klart før, så blev det i hvert fald lysende klart, hvor meget Regensens liv drejer sig om og er afhængigt af foreningerne. Når jeg skal forsøge at forklare idéen bag foreningerne på Regensen, griber jeg altid ud efter den lidt fjollede og dog slående sammenligning med kollegierne på Hogwarts. Når Professor McGonagall – The Baddest Witch, hvis I spørger mig – skal forklare de netop ankomne førsteårsstuderende på Hogwarts, hvad kollegierne er, siger hun: "… your house will be something like a family…" Og det er også sådan, jeg opfatter vores foreninger; som en slags udvidet familie. På godt og ondt. Der kan sagtens være rod i familien, men ikke desto mindre er det et fællesskab i fællesskabet, som man føler sig særligt forpligtet på. Vi synger fødselsdagssange for hinanden, laver mad til hinanden, tjekker ind med hinanden. Under corona-krisen har vi altså alle mærket, hvad det vil sige at være uden dette "som en slags familie" – og hvis ikke ligefrem uden så i hvert fald under markant andre omstændigheder, end vi er vant til.

En global pandemis intervention i vores daglige liv her på Gården – lige fra at lave Fægtekælderen om til et provisorisk infirmeri over udendørs regensrådsmøder til ikke at kunne samles, som vi plejer – er, hvis ikke andet, en anledning til at forstå og overveje, hvad det præcist er, som konstituerer denne institution, vi kalder Regensen.

"På en måde er det at fjerne traditionerne også at fjerne historien – og uden historien, hvad er der så tilbage?"

Her tror jeg, det står klart for de fleste, at vores regensielle traditioner udgør en betydelig del af sammenhængskraften bag de teglrøde mure. I begyndelsen af min regenstid, vidste jeg ikke helt, hvad jeg skulle synes om de underlige ritualer og narrestreger, som folk udførte i "den regensielle ånds" forkromede navn. Hvorfor i al verden smed folk porcelæn og ølflasker ned fra Admiralitetet, hvorfor ødelagde folk porcelæn ved spisebordene i Store Sal? Hvorfor holdt (nogen) folk andre oppe den halve eller hele nat i P på en almindelig onsdag? Hvorfor printer vi drillerier ud om hinanden og hænger dem op på gange og toiletter? Hvorfor forhandler og vælger vi vores embedsmænd under en generalforsamling, hvor det mildest talt er svært at se gennem alkoholtågen? Hvorfor besynger og fejrer vi et lindetræ i midten af vores gård?

Det er selvfølgelig ikke alle praksisser, som udstår tidens tand, men selv jeg, som åbent er kritisk, hvad traditioner og normer angår, må indrømme, at det at forhindre os i at praktisere vores til tider meget gammeldags, eller i hvert fald ejendommelige ritualer og traditioner, i et vist omfang er at forhindre os i at holde Regensen i hævd og sikre institutionens overlevelse. På en måde er det at fjerne traditionerne også at fjerne historien – og uden historien, hvad er der så tilbage? Heldigvis, mener jeg, er historien ikke kun et spørgsmål om støvede biblioteker og gammelklog tilbageskuen. Den er lige så meget et spørgsmål om nuet og fremtiden. Jeg tror på, at vi alle lever og ånder historien hver dag i vores små hverdagsliv og derfor også har indflydelse på, hvilken retning historien kan tage.

Med den tidligere mentor på et lille reality-show, der hedder Project Runway, Tim Gunns ord, kunne man også kalde corona-krisen for et sandt 'make-it-work moment'. Vi

Foto: Anna Ravn

Foto: Anne Katrine Lykke Bie

har skullet få tingene til at fungere så godt som muligt under de omstændigheder, som vi er blevet givet. Derfor tænker jeg også, at det er i tider som disse, at vi rent faktisk har tid til at undersøge vores traditioner og praksisser og se dem i et nyt lys. Det er i tider som disse, at vi har mulighed for at spørge os selv, hvad det egentligt er, vi savner. Savner vi at smadre porcelæn? Savner vi sjoflinger? Savner vi svedig dans og høj musik i lille sal? Når nu Danmark og resten af verden forsøgsvist lukker op, synes jeg, vi skal huske, hvad det var, vi savnede – men også hvad vi gerne vil lade ligge for at give plads til nye idéer og praksisser. Og her taler jeg ikke bare om det kollektive, regensielle liv, men også om hver enkelt regensianers tilværelse. Nogle af os har måske opdaget og lært noget nyt, som ikke nødvendigvis kan omsættes til guldbelagte diplomer eller en kompetence på LinkedIn-profilen, men som ikke desto mindre giver hverdagen fylde og værdi. Nogle er begyndt at gære øl og vin, nogle at bage surdejsbrød. For mit eget vedkommende er jeg begyndt at prøve kræfter med DJ-pulten. Når verden vågner helt op igen, må vi ikke glemme disse ting; vi må ikke glemme, hvordan vi "made it work".

SKÅL!

Jeg vil gerne rette en kæmpe tak til dette semesters indflytterhold, som altså har stået over for nogle helt uforudsigelige udfordringer, men som i dag alligevel byder resten af Regensen til frokost og fest. Det er jo utraditionelt, at semesterets første fest er Lindefrokosten. Det er også utraditionelt, at Lindefrokosten først finder sted her sidst i juni. Der har ikke været meget traditionelt ved dette semester. Men jeg synes også at have set, at I ikke har mistet modet af den grund. At holde gejsten oppe, mens intet er, som det plejer, synes jeg altså, er noget af en bedrift. Ikke alene fordi I ikke rigtig har fået nogen chance for at se, hvad dette sted sådan rigtigt har at byde på, men også fordi vi, de lidt ældre regensianere, ikke rigtigt har kunnet byde jer velkommen, som vi ellers plejer at byde indflyttere velkommen. Det har indtil videre mest af alt været et lidt forsigtigt møde, præget af forventning og spænding. Nu kan vi endelig så småt begynde at indfri disse forventninger, og spændingen, er jeg sikker på, nok skal blive vidunderligt forløst her i løbet af denne festkavalkade, som sommeren bliver.

Og så vil jeg her på falderebet sige noget, som jeg gerne ville have hørt, da jeg var indflytter. Når nu sommeren for alvor går i gang, og I bliver småbegravet i madklubsinvitationer og festforberedelser, skal I huske, at det er helt okay at føle sig overvældet: Overvældet af al den opmærksomhed, overvældet af alle de mennesker, overvældet af al den larm, overvældet af al den kærlighed, overvældet af alt det arbejde, der skal til for at lave tre fester. Nogle håndterer deres overvældethed ved at kaste sig ind i galskaben, andre ved at trække sig lidt tilbage og forsigtigt dyppe tæerne. Jeg tror ikke, der findes nogen rigtig måde at gribe det an på. Mit håb er bare, at I ikke bliver forskrækkede, som jeg havde tendens til at blive, over pludselig at føle vægten af Regensen på jeres akademikerskuldre og i jeres unge hjerter. Derfor synes jeg også, at vi, der er ved at blive gamle af gårde, skal huske på, at selvom det er vores pligt og arbejde at præsentere de nye for det sted, vi synes, Regensen er – og jeg har set regensianere gøre dette arbejde med en generøsitet, jeg sjældent har set andre steder – kommer de nye regensianere også altid

med muligheden for, at ikke alt bliver, som det plejer. Det er med de nye regensianere, at forandringens vinde kan få lov at ruske lidt op i Linden. Det er måske mest af alt en banal pointe. Men der er meget håb at finde i denne banalitet, synes jeg. For jeg tror, at det er, når vi husker, at det ikke kun er os gamle, der overrækker Regensen til de nye, men også de nye, der overrækker Regensen til os, at vi kan sikre vores kære gamle og dog altid lovende Gård en plads i fremtiden.

Jeg håber, at Regensen vil lære jer nye lige så meget om det at indgå i fællesskaber, som livet på Gården har lært mig. Jeg håber, at I vil føle jer lige så trygge, som jeg har følt mig – og det skal vi huske, at man ikke kan tage for givet – til at prøve jer selv og hinanden af. Til at skabe noget sammen, om det så er en omgang surdejsboller eller en fredagsbar, en vidensfestival eller en hjemmebiograf. Først og fremmest tror jeg, at Regensen er det sted, vi kalder hjem. Hvad end det så betyder, er vi heldigvis sammen om at finde ud af.

Og så er man vel litterat, så jeg vil gerne slutte talen af med at citere et fragment fra the O.G. lesbian poet, Sapfo, som i det antikke Grækenland rendte rundt på øen Lesbos og skrev kærlighedssange til andre kvinder.

you will remember
for we in our youth
did these things

yes many and beautiful things

Mange tusinde tak og SKÅL!

Foto: Maja Grosen

Provstens tale ved Lindefrokosten den 27. juni 2020

Af regensprovst Stuart Ward

Kære venner

Så fester vi igen, selvom alting ikke ligefrem er, som det plejer at være. Det er et meget mærkeligt tidspunkt at fejre Frøken Lind på. Normalt er vi vant til at hilse hendes første forårsgrønne spirer velkommen under Lindefrokosten, men i år står hun med sin krone i fuldt flor og sensommerens lange skygger efter sig, og det er dem, vi hilser velkommen!

Der er gået rigtig lang tid, siden vi sidst holdt en regensfest. Over et halvt år for at være helt præcis, og jeg måtte huske mig selv på, hvordan man egentlig strikker en regenstale sammen – især i en tid som denne, hvor samfundet har været lukket ned, hvor smittetrykket kun lige er blevet bremset, og hvor vi i mange uger har måttet standse alt det, vi kender under betegnelsen "regenslivet". Ingen regensfester, ingen slåbrokker, ingen embedsmandsmiddag, ingen forårskoncert, ingen store kandidatfester, ingen yoga, intet salg i buegangen og ingen hygge i Fægtestuen (medmindre man har feber, tør hoste, vejrtrækningsbesvær osv.).

Men selvom meget liv er sat i bero, så passer det ikke helt, at alt er standset og gået i stå. For der er selvfølgelig sket meget under de sidste fire måneders mærkelige undtagelsestilstand.

Blandt andet kan jeg nævne, at gården omkring Frøken Lind er blevet centrum for fælles aktiviteter, og her har udfoldet sig alt fra snitteklub og pubquiz til folkedans, morgensang, opera og koncerter med de uforglemmelige DJ groovers 'Dr. Ude' og 'The Anton'. Gårdrummet har også fået et dedikeret ansigtsløft med nye møbler, frisk maling, solstole, solsejl, bålfad og (meget snart) en solopvarmet bruser til udendørs styrtebad. Og det stopper ikke der.

Udover forbedringerne i gården har vi fået bestyrelsens samtykke til at skifte taget over 9. gang inklusiv den lille flade plet foran skorstenen, der går under navnet "tagpapdækningen" (over trappegangen mellem 9. og 8. gang), og så har vi indsamlet 800.000 kr. til et nyt brandalarmsystem. Og når jeg siger "vi", mener jeg i virkeligheden især tre regensianere, der har gjort en fantastisk indsats med fundraising. Uanset hvad man mener om en ny brandalarm (og min øresnegl har sagt, at der pludselig er opstået delte meninger) er jeg sikker på, at vi alle kan enes om at rette en stor tak til Astrid Schill, Anne Ravn og Karen Qvist.

Til allersidst skal jeg selvfølgelig også huske at nævne, at vi siden juleballet har optaget hele to nye indflytterhold på Regensen – et hold, der allerede bor her, og et hold, som ankommer på onsdag, når 'Mister Flip-Flapper' (aka. Frederik Wilhardt) flytter ind.

Provstens Lindefrokosttale under den blå sommerhimmel. Foto: Anna Ravn

Foto: Anna Ravn

Inden anden "bølge" ankommer (og her snakker jeg altså stadig om indflyttere), vil jeg gerne tillade mig at skamrose de nuværende indflyttere Sofie, Agnes, Victoria, Linette, Eskild, Rebecca, Jonatan, Agnes, Vilhelm, Miriam og "Laura". Tak til jer for ikke at have medbragt corona-virus, men en smittefarlig optimisme, omstillingsparathed, og organiseringsevne, som vi er vidner til i dag med dette fantastiske Lindefrokostarrangement.

Og nu jeg er ved takkerunden: Er der nogen, som virkelig har sørget for, at der er sket noget i en tid, hvor der egentlig ikke må ske noget, så er det vores kære klokkerpar Mathias og Elias. Kære begge to, dengang I blev valgt, var der nok mange, der sagde: *så kommer der nogle fede fester.* Men det viste sig hurtigt, at jeres opgave ville blive det modsatte. Jeres opgave blev at håndhæve begrænsninger, at meddele aflysninger, at implementere fælles retningslinjer, etablere karantæneområder og at påminde om behørig afstand mellem folk.

"De kan lukke landet ned, men de kan ikke lægge låg på regenslivet".

I tog denne "sure" opgave på jer med en god portion ildhu og frimodighed. I valgte ikke at betragte regenslivet og corona-krisen som to uforenelige modsætninger og kun at se håbløsheden. I stedet skabte I nogle rammer på Regensen, hvor situationen på den ene side blev taget alvorligt – og hvor vi var klar til at håndtere et muligt worst-case scenario med hurtige indgreb og omfattende krisetiltag – men på den anden side sikrede I, at det sociale liv på Gården ikke blev fuldkommen umuligt. Vi har haft rigtig mange samtaler ud på de sene nattetimer på 5. gang om netop denne svære balancegang. Altid har I været sobre, alvorlige, konstruktive og kreative. Og altid I har bestræbt jer på at varetage jeres ansvar og pligter med *the utmost respect* for de mange modstridende hensyn og holdninger, som findes på Regensen. Det har været en unik udfordring, og det er netop med situationens unikhed i betragtning, at I skal have et lille memento om foråret 2020 [red. provsten forærede Mathias og Elias en flaske af den gode cognac, som klokkerne havde stiftet bekendtskab med – og havde drukket en del af – under klokkermøderne i nedlukningsperioden].

Efter det lange tryk på pauseknappen er det nu vores fælles unikke opgave at reboote det ritualiserede regensliv. Og det er ikke sådan lige til, når man ikke har prøvet det før. Man skal nemlig skrue tiden langt tilbage for at finde en generation, hvor samtlige regensfester blev udskudt et halvt år.

Sidst det skete, var i efteråret 1944, hvor den tilspidsede situation med den tyske besættelsesmagt gjorde det umuligt at samles til fest. Vel at mærke taler jeg ikke om "moral equivalence" mellem corona-virus og nazisternes besættelse, men sammenligningen kan bruges, hvis man udelukkende fokuserer på den regensgeneration, der levede i foråret 1945, og hvis opgave det blev at genstarte "the unit" efter en længe varende nedlukning.

Hør blot, hvad regensklokkeren Robert Dam skriver i sin klokkerberetning fra sommeren 1945 – for nøjagtig 75 år siden:

> "I Efteraaret 1944 var Gaaræ meget tyndt befolket. Af Frygt for … tyske Razziaer … havde Regensianerne i stort Tal forladt Regensen og slaaet sig ned i ufarligere Omgivelser … Større regensielle Forlystelser blev ikke foranstaltet, og Livet paa Gaaræ stagnerede …"

Sound familiar? Robert Dam fortsætter:

> "[Aaret efter] fik Lindefrokosten … et særligt Præg. For det første var det den første regensielle Begivenhed efter Kapitulationen; dernæst skete der det uhyrlige, at Regensianerne forlangte den udskudt til d. 14. Maj paa det, at de kunde beskue Montgomery, der d. 12. Maj vilde invadere København … Derved skete det enestaaende :- efter V. P.'s Udsagn for anden Gang i Regensens Historie - at Lindens Fødselsdag blev fejret 2 Dage efter Tiden'. Den blev i øvrigt fejret paa værdig Vis."
>
> [*Regensen*. Nr. 6, november 1946, s. 13]

Lyder det ikke bare en lille smule som det, vi har oplevet i foråret? Kan I forestille jer, hvad klokker Robert Dam ville have tænkt om vores to-måneders udskydelse af årets Lindefrokost? Dams efterfølger som klokker var Tage Christensen Dalsgaard, og Dalsgaard gav senere udtryk for en begejstring, der minder om den, vi oplever i dag: "Nu var der ikke mere noget, der kunde hindre Regensianernes Livsglæde i at give sig fuldt Udtryk" [ibid.].

Og jeg er ikke helt færdig med dem fra 1945 endnu, for mærkeligt nok, strange as it may seem, modtog vi for blot en uge siden en lille hilsen derfra – et anerkendende vink fra graven, pakket ind i en gaveæske, som skal hjælpe os med at skubbe gang i vores festkalender. Jeg taler her om en ældre regensianer, der flyttede ind på Regensen i det skæbnesvangre forår 1945 og bærer navnet Boris Nordstrøm Valentin. Valentin blev så begejstret for sin kollegieungdom og var så taknemmelig for den gode start, han fik i livet, at han efterlod en lille portion i sit testamente til os ved sin død for fem måneder siden. Valentin døde i januar 2020, 95 år gammel, og i testamentet står der: "Et beløb stort kr. 50.000 skal tilfalde Regensen, St. Kannikestræde, København K, som tak for husly i 1945/46 … renter og kapital over en periode på 20 år anvendes til fordel for Regensianerne ved "Lindens Fødselsdagsfest".

Kære venner, vi ved desværre meget, meget lidt om, hvem Boris Nordstrøm Valentin egentlig var, eller hvad han bedrev i de 73 år, efter han flyttede ud fra Regensen. Men vi takker ham og den generation, som ikke lod sig kue af en nedlukning.

Skål for generation 1945 og deres evige optimisme!

Siden Boris' tid er der nu og da opstået *pessimistiske* forestillinger om eksistentielle trusler. Hvis ikke det var tyskerne, så var det kvinderne i 1971, der ifølge pessimisterne ville umuliggøre det vaskeægte regensliv. Ti år senere var det indførelsen af husleje, som angiveligt ville standse det hele, og hvis ikke det var nok, så fik man syn for sagn med sammenlægningen af Borch, Elers, Valkendorf og Regensen under KS i 1983. Nu følte man, at lyset endegyldigt ville slukke for Regensens life-as-we-know-it. Ligeledes var der mange, som troede, at vi ville blive nødt til at dreje nøglen om på St. Kannikestræde 2, dengang da vi tabte en kæmpe erstatningssag i Østre Landsret midt i 1990'erne.

I nyere tid har Carina Mimouns plombering af Lille Sal og brandmyndighedernes nedlukning af Homo-loftet og Musikkælderen fået mange til at frygte (især mine kære venner fra Gamle), at Regensen aldrig ville blive den samme igen. Men vi er her stadig, kære venner. Vi bliver ved med at genopfinde os selv. Vi finder nye måder at mærke hinanden og udvikle vores fællesskab. Og det har dette vildt mærkelige semester eksemplificeret: De kan lukke landet ned, men de kan ikke lægge låg på regenslivet.

Skål for Frøken Linds 235 års og 2 måneders fødselsdag!

Provstens tale under Lindefrokosten.
Foto: Anne Katrine Lykke Bie

Regensens Business Network – hvor din fortid og fremtid mødes

Af Elize Langeland Dimare (1994-1998, Conventet)

Regensens Business Network har eksisteret i 3 år på initiativ af Camilla Kring, der med sædvanlig entreprenant ånd så et behov og satte sig for at løse dette. Efter to år i direktricestolen valgte hun sidste år at give stafetten videre, og det har været store sko at skulle (forsøge at) fylde.

Grundtanken bag Regensens Business Network er, at der er regensianere alle steder i samfundet, som kan fortsætte med at berige og inspirere hinanden, længe efter den officielle regenstid er ovre. Lidt mere filosofisk kan man sige, at hvor meget post-dødregensliv er centreret om fortiden og det lejlighedsvise, nostalgiske besøg der, hvor jeg boede engang, så er RBN fremadrettet. Her møder vi hinanden der, hvor vi er lige nu i vores karrierer, og taler om, hvor vi gerne vil hen. Der er ikke nogen gamle sjoflinger, selvom man ofte møder en eller flere af dem, man har sunget dem med, men toprelevante emner og karrierefortællinger på godt og svært.

Jeg boede selv på Regensen i perioden 1994-1998, blev kandidat og startede mit ph.d.-projekt bag de røde mure, og her støbte jeg mange af de tanker, der senere har formet min karriere. Efter at have været leder i primært større industrivirksomheder blev jeg for 4 år siden selvstændig ledelsesrådgiver (du kan se mere på www.fireandshield.com). Jeg har selv måttet erkende, at i mit travle arbejds- og familieliv har jeg været for dårlig til at prioritere at holde kontakt til mit netværk og udvide det. Netop derfor synes jeg, det var så ærgerligt, hvis Regensens Business Network skulle forsvinde igen efter kun to år, hvorfor jeg valgte at gribe faklen, i hvert fald for en stund.

Jeg har valgt at holde fast i det meste af det, Camilla havde skabt (if it ain't broke...), og da jeg også er en del af Regensianersamfundets bestyrelse, var det nærliggende at knytte RBN endnu tættere til bestyrelsen. Efter sparring med bestyrelsen og andre af deltagerne kom vi frem til en basisopskrift, baseret på flg. fremtidige traditioner:

- 2 møder om året (februar og august)
- 1 vært, 1 ekstern indlægsholder og gerne 1 regensianer, som fortæller om sit job (sidstnævnte skal "tipses" af andre – man skal altså ikke melde sig selv, men meldes af en medregensianer)
- Ca. 30 pladser
- Døde og levende er lige velkomne. Invitationen sendes også til klokkerne
- Verdens bedste selskab og masser af tid til networking

Diversitets- og ligestillingsekspert Marianne Egelund Siig gav en status på ligestillingen i Danmark.
Foto: Elize Langeland Dimare

Andreas Pinstrup Jørgensen fortalte om demokratiske virksomheder i forbindelse med forårets RBN-arrangement.
Foto: Elize Langeland Dimare

Årets andet arrangement fandt sted hos Alliance of Democracies med regensianer Jonas Parello-Plesner som vært.
Foto: Elize Langeland Dimare

Dette års første arrangement var med Coop og Tænketanken Demokratisk Erhverv som værter. Det havde overskriften "Fællesskaber, Diversitet og Inklusion". Den bogaktuelle regensianer Andreas Pinstrup Jørgensen var vært sammen med Coop og fortalte levende og inspirerende om, hvordan demokratiske virksomheder er et både realistisk og økonomisk alternativ til den klassiske profitorienterede virksomhed. Derefter havde vi lokket diversitets- og ligestillingsekspert Marianne Egelund Siig til at føre os igennem inklusionens og diversitetens baggyder, beklædt med unconscious bias og en fuldstændig fejlagtig tro på, at der er ligestilling i Danmark. Vi halser faktisk langt bagefter alle de lande, vi normalt sammenligner os med. Skræmmende og tankevækkende på samme tid. Den #metoo-bølge, der ramte os i Danmark i efteråret, tog vi altså hul på i RBN 8 måneder tidligere.

Årets andet arrangement blev holdt hos Alliance of Democracies med regensianer Jonas Parello-Plesner som vært. Inspireret af et helt anderledes forår (ikke mere om Covid-19 her) valgte vi at ramme det ind med titlen "Nye veje i en ny tid". Jonas fortalte med stor indlevelse om, hvordan Copenhagen Democracy Summit skulle flyttes fra et fysisk til et virtuelt event, og om moderne trusler mod demokratiet i form af deep fake og hacking. Ved vi overhovedet, hvad vi stemmer på? Og hvem manipulerer med os? Skræmmende. Derefter fortalte regensianer Ida Blinkenberg Lidell om at være med i en start-up, NaboGO, som forsøger at skabe business omkring det at få folk til at køre sammen (se evt. www.nabogo.com). Ida var i øvrigt ønsket som indlægsholder af en af de andre i RBN. Tag den!

Til sidst fortalte Rikke Plagborg fra Talentgarden om innovationsprocesser og gav os et lille indblik i, hvordan man kan genopfinde sig selv.

Hvad 2021 byder på, er der ikke nogen, der ved endnu, men så vidt det overhovedet er muligt, forsætter RBN med at inspirere og måske irritere efter samme opskrift. Husk at møderne aldrig kan blive bedre end dem, der deltager, og at vi altid gerne vil have jeres input til emner, værter og indlægsholdere.

Endnu engang tak for jeres enorme opbakning til, at vi har kunnet fortsætte succesen og sikre, at Regensen er lige så relevant i fortiden som i fremtiden.

På bestyrelsens vegne

Netværksdirektricen

Vin og vermouth fra årets produktion. Foto: Jonathan Carstensen

Status på vin på Regensen anno 2020

Af Jonathan West Carstensen (2019-, PING)

Hvis man ikke vidste bedre, kunne man måske tro, at vin på Regensen er noget, vi køber. Det er det ikke, det er noget vi laver! I hvert fald én gang om året. Det er blevet oktober, og under Sumpens vindue er det grønne løv fra den vildtvoksende vin begyndt at rødme, hvilket markerer afslutningen på vinåret 2020. I denne anledning følger her en opdatering fra Regensens vinmand om status på årets gang blandt vinrankerne over 9. gang.

Vinåret 2019 var vel nok det vildeste, der længe har været. Året bød ikke på en tre-måneders tørke, som i sommeren 2018, men i stedet oplevede vi en solid balance mellem yderpunkterne i det danske vejr, som gjorde, at druerne blev mange, store og modne. En mandag i september sidste år blev faklen som vinmand overdraget fra den døende regensianer Søren Storgaard til undertegnede, og samtidig fik vi i fællesskab og med gode kræfters hjælp høstet adskillige spande fulde af grønne, modne Solaris-druer. I det våde efterårsmørke sad vi en håndfuld regensianere og afstilkede de mange drueklaser i Fægtekælderen, hvorefter de måtte briste under Ida Aaskov Dolmer og Line Greves nyvaskede fødder. Efterladt i, med sine egne skaller, en såkaldt 'maceration', stod saften i 5 døgn for at give en ekstra glød og tanniner til vinen, hvorefter druesaft- og skaller blev presset til knap 20 liter vin, der kom på ballon og atter blev efterladt til gæring. Nu *kan* man jo sagtens tilsætte gær til den slags - og det har de kommercielle kræfter i verden jo også haft succes med at overbevise de små bryggere kloden over om, at man skal, for at lykkes. Men samtidig blæser naturvinens vinde over København, og det synes jeg ikke, jeg kunne tillade mig at være helt tonedøv over for. På ydersiden af alle sunde druer sidder nemlig gærceller, som kan omdanne druens sukker til alkohol, hvis bare den får lov. Det er decideret ukontrollabelt, og man ved sjældent hvilken drejning det tager, men jeg vurderede, at det passede godt til stedets ånd og tog derfor valget om at give naturen frit spil til at udfolde sig på en lufttæt 25 liters plastikspand. Hvis ikke det efterfølgende smager godt, så har man dog sin integritet intakt.

> *"Vi er ikke i Bourgogne, vi er ikke i Østrig, vi er nord for Hannover, men vi er klart syd for polarcirklen, og som potentiale er det godt nok."*

Igennem efteråret og vinteren, hvor '19 blev til '20, stod årets regensvin altså i mørket i bryggerrummet ved Fægtekælderens toiletter og blev til vin, ja, skal vi længere op på den poetiske klinge, så lavede den vel tid om til smag. En vinteraften i januar (det empirisk-bevist mest kritiske tidspunkt i en regensvins overlevelse, hvor den, siger rygtet, ved tidligere lejligheder diskret er blevet hældt ud i en rist af kritiske kontrollanter) smagte jeg på den,

og jeg synes, den virkede lovende. Vi er ikke i Bourgogne, vi er ikke i Østrig, vi er nord for Hannover, men vi er klart syd for polarcirklen, og som potentiale er det godt nok. Godt halvdelen af vinen røg på det tidspunkt på flaske, omtrent 14 flasker blev det til, og de resterende 8 liter besluttede jeg mig for at lave en vermouth på, bare fordi der var så meget. Her er opskriften i frisk prosa: Til en liter vin tilsættes ½ tsk kinabark, ½ tsk malurt, ½ tsk ensianrod, ½ tsk enebær, ½ stjerneanis, et par blade frisk salvie, en håndfuld frisk timian, en håndfuld frisk oregano, en håndfuld rosmarin, 15 g appelsin- og citronskal, 100 ml vodka og 200 g sukker. I dette tilfælde ganges med otte. Det hele varmes op til ca. 70 grader (så man ikke koger alkoholen ud), hvorefter væsken skal stilles et roligt sted for at køle af, mens det danner ét stort ekstrakt over det næste døgn eller to og herefter kaldes vermouth.

Mit håb var på det tidspunkt, at gæren også var død ved de 70 grader, og dumsmart flaskede jeg al vermouthen i omkring 10 flasker, som nu blev efterladt i mørket sammen med de allerede flaskede vinflasker. Hvad jeg senere skulle erfare var, at vermouthen var begyndt at gære igen med den fornyede sukkerindsprøjtning, og den var ikke blot mousserende, men regulært eksploderende, hvilket effektivt halverede mængden af vermouth og i øvrigt smurte min ene væg og en god del af loftet på mit Bundværelse ind i sød urtevin. Hvor der handles, spildes der vel også. Med forsigtighed fik jeg dog taget trykket af de resterende fem flasker og flasket dem om i sikkerhed. Så ramte coronaen, og ligesom jeg var ved at være klar til lancering af vinen, lukkede landet ned. Det meste af en flaske forsvandt i prøvesmagningens tegn i løbet af de lange martsaftener på Bundens køkken - det vil jeg godt undskylde på forhånd. Men ud på den anden side kom altså 3 flasker vermouth og 14 flasker vin.

Da dette års druer – efter et solidt vækstår og tilsvarende beskæring – skulle plukkes, kulminerede mit vinembede foreløbigt med en stor høstfest i gården i midten af september. Det meste blev drukket, og regensånden åndede lettet ud, for som de ældre tunger på Gården hviskede: "Det er længe siden, der faktisk er kommet vin ud af det embede". Om det på et tidspunkt også indløser en billet til embedsmandsmiddagen, må tiden vise, men man kan jo lade den tanke spire hos dem, der læser disse linjer og har beføjelser til at ændre de nuværende vilkår. Foreløbigt tegner næste års vin sig i hvert fald også aldeles lovende, og ud over den grønne drue ved Sumpen, er den lille røde ved biblioteket nu også kommet med i puljen og giver næste års hvidvin et rosa skær, jeg glæder mig til at se i glasset.

Alt godt og på gensyn i 2021!

Holdet til vinhøsten 2019 anført af Vinmand Emeritus, Søren Storgaard. Foto: ukendt fotograf

Vinmanden (th.) og Vinkøbmanden (Karl-Emil Bendtsen). Foto: Oliver Sande

Høstfest den 22. september 2020 og smagning af Regensvinen. Foto: Oliver Sande

A Postcard to Regensen

Written by all living Konvencio members

When a member of our society goes off to explore some unknown part of the world, we, in Konvencio, have a habit (as we are quite low on traditions) of writing a postcard to that particular member. The writing process is not an individual, but a collective act which means that every member of Konvencio, who is not out travelling, will take turns at writing one sentence until the postcard is full. The content and style always differs. Sometimes the sentences form a proper narrative, and sometimes they don't. Sometimes they are just a random collection of reflections, opinions, or stated facts for the recipient to decipher. The content and style always differs, but the underlying point and meaning always remains the same: The postcard is a reminder to the recipient that their presence is missed.

When we were asked to write an account of what kind of a society Konvencio is today, we chose to apply the same approach to writing the account as when we write postcards. This means that everyone in Konvencio (and one anonymous non-Konvencianer) was given the task of writing something about Koncenvio. The result was a handful of small pieces of text, which we put together at random. The following text is the result of that process, thus making it our longest postcard yet:

I first made contact with Konvencio as a German librarian on an airplane about to crash over a deserted island. The group consisted of a strange mix of fictional characters, all of whom introduced me to the Konvencio family. Stranded on the island, we got to know each other and for Lars Brarian, the German librarian, it was love at first sight! We worked together, laughed, and danced, and found our way off the island. Since then, I have not left their side, and I am so grateful to have stumbled into this group of lovely sloths.

The odd one is sometimes the smart one. We aim for a revolution and end up with trophies and port wine. We have become celebrated for our kind courage. Rather than chastise those we love, that went too far or not far enough, we have turned our eyes towards insects. Tall forenings, empty treasures, unresolved promises have also caught our attention. A special skill has also developed in the midst of Konvencio - that of successfully predicting the future(s). We may be young, but we are indeed wise beyond our years. Glued together by the social bonds that arise from warm feelings towards one another, towards humankind and towards unpeeled bananas, we make up a growing and glowing unit in the ever-changing Regensen mosaic. Like a game of Catan, Konvencio is ever expanding, always changing, but most of all engaging, loud, and an activity that we consistently gather around and energize in.

Here I am at foodclub, improvising some random shit about Konvencio. Colbyn just (poorly) explained the basic outline of our text, and I'm not quite sure what he meant. Why are we sitting here - way past deadline - frantically vomiting thoughts onto pieces of paper? Is this poetic somehow? Definitely. Am I a genious? Probably. Did I spell "genious" right? Maybe. Is my fourth-wall-breaking approach funny? Probably not. Why can't we be normal?

When I moved into Regensen, I wasn't really sure what the foreninger were and how my choice of forening would affect my time at Regensen. I went to madklubs with different foreninger in the beginning, but I clearly remember the feeling of belonging that I had when I first met Konvencio. Back then, Konvencio was very small, and I think that affected how every new member really got to have an impact on Konvencio as a group. This is something that is still very present - instead of being this well-defined society with loads of traditions and rules, we let Konvencio be shaped by each member that joins us, always open for adaption. That is something that I, personally, love about our little society, and it is also something that I think helps our members, not just find, but also create their place in the big game of Regensen. Thanks for being the best family I could wish for! <3

For me Konvencio is - and always will be - my second choice <3 I love the inclusivity; from pasta lovers to pasta makers, from English speakers to... English speakers, from Kronen-beboere to Kronen-beboere... Okay not the best examples, but inviting a non-Kon-

Konvencio and indflyttere having a cosy time at GF which was highly successful and controversial after sending out fake fortune cookie invitations in Stuart's name (04.09.2020). Photo by: Silas Nøstvik

vencianer to madklub must count for something! I have even been included in writing about Konvencio for Regensianersamfundet! Is that a strategic ploy to utilize external labour? I hope not! In any case, I don't mind doing it for Konvencio <3 Yours truly, number 2 (poop emoji).

At first, I stubbornly resisted joining Konvencio, fearing that it was too perfect a match and that it would risk being boring. But, eventually, I was swayed by Scott's signature dessert and by David's extravagant flirting tactics - among other things. And, luckily, my time in Konvencio has been anything but boring. It all started with a collective jump into the harbour's wintery water, with a flag wrapped around our waists. We emerged from the water with blood, numb feet and ready for adventures. We suddenly found ourselves sailing to Swedish islands, visiting summerhouses and surprise-kidnapping the queen of Konvencio for her "30th" birthday bash. Trying to help others find their way too, we started mass producing maps of Regensen and plastering them on indflytternes doors upon moving in. While carefully navigating the playing field of relics during Corona lockdown, we managed to steal both the Klokker-klokke and Pip's highly sought after Trekroner sword. Indeed, we have fluttered our moth wings, and we will keep spinning around this big light that Regensen shines onto us as long as our elixir of life can stretch.

My favourite Konvencio memory is actually very recent, from early July 2020. We had all gone to a summerhouse together in southern Zealand for a week. We spent most of the time swimming in the ocean, going on walks, eating great food, and playing copious amounts of board games. By day three, an interesting dynamic had developed. During a game of Settlers of Catan, it seemed that the goal for everyone was no longer to win the game, but instead to annoy everyone else as much as possible. This led to lots of shouting and flying game pieces but all underscored by lots of laughter and smiles. As Anton said very accurately: "It took us three days, but I think we've arrived at sibling-stage." That's what Konvencio is to me: a group of chosen siblings, who may tease each other endlessly, but who are always there for each other unconditionally.

Konvencio lives in the present, so much so that as a collective it can often not know its own history to comical results. Only recently, Konvencio reacquired a long lost relic - a small bell with what one might describe as an irritably high pitch ring. This relic had only been missing for a measly three years...It had been gone for so long that none of the members of Konvencio who were present at the negotiation, when it was reacquired, had been members when it had been taken. This meant that none of us were even very confident that the relic did belong to Konvencio, thinking instead it might have been a very audacious and elaborate bluff. In an effort to learn about the true origins of the bell, and whether or not it had once been a beloved Konvencio relic, we turned to our 'dead' Konvencianere. True to character, the first one we rang, Scott, was equally confused and answered, "I dunno...ask Anjila." So, we then turned to the knowledge and recollection of Anjila, our former queen (but forever in our hearts) of Konvencio. If anyone, surely the queen and the epitome of Konvencio must have a special place in her heart for one of its relics. Unsurprisingly, Anjila did remember the bell, but instead of having fond memories or even encouraging us to get it back to restore the honour of the forening, Anjila simply asked us, "Does it have a really loud and annoying ring? Then, yep that was ours." That is

This was the uptake of our newest official member, Jonatan <3 (12.09.2020). Selfie by: Anders Bjerrum

A beautiful cake with "our logo" baked by Sofie, who will be jumping in the water with us soon <3. Photo by: Liv Moretto

what I have loved about Konvencio, perhaps it doesn't know its past, but it doesn't need to, as it is flexible and shaped by its members in the present, who have fun together. Even if they can't keep track of their relics.

On a grey and cloudy Thursday in the midst of winter, you might not want to see the faces of anyone but your favourite streaming series characters. But hey, someone cooked for you. You drag yourself down to Emo'en or wherever, determined to make a quick excuse once the meal is over. Suddenly, you're in the middle of a discussion about the decency of banana peel in a fruit-and-chocolate salad. Or an improvised story being told about a trip from northern Norway to Victoria Falls with inserted fake-ish quizzes. And you forget about your dreary state of mind, and you're suddenly ready to take on the world - or at least Kayak Bar.

We sometimes make an effort to make up new "traditions". And we verbalize it: we should be the sort of forening that does that. Let's make it a Thursday tradition to go for a drink after dinner. And we have always introduced each other by way of coming up with intricately creative and obviously made-up stories every time we have a guest for mad-klub. Always. But it doesn't last. As soon as something actually does become tradition, it stiffens up, and when it stiffens up, the reason for doing it disappears. We do things because they're fun, not because we've always done that. In a sense - one might say - that makes us true revolutionaries.

Konvencio is like a plant: if you give it lots of love, quench its thirst, and feed it (fertilise in case of the plant) - preferably together with other members of Konvencio - it will certainly thrive. And as long as Konvencio gets plenty of drinks, fun meal clubs, and, most importantly, lots of LOVE, Konvencio will thrive. At times we grow, other times we get smaller, but just like a plant sometimes need pruning in order to grow large and healthy, the same can happen to our dear forening. AMAS!

Love,

Anders (2016-), Anton (2019-), Cille (2016-2020) Colbyn (2018-), Ida (2018-),
Liv (2018-), Number 2 (2018-), Sandi (2018-), Silas (2018-), Siri (2017-) & Viktor (2019-)

Konvencio on top of Rundetårn during Lindefrokost, when Regensen was given exclusive access despite Corona. Photo by: Mikkel Roosevelt Hertz

Skrap – en objektiv analyse

Af Drude Morthorst Rasmussen (2017-, Skrap) og Viktor Hesselbjerg (2017-, Skrap)

"Skrap blev til 13. december 1922 om aftenen og inden midnat."

Sådan står det nøgternt beskrevet i Skraps annaler. Men hvad betyder det for Skrap i dag – altså Skraps fødselsår? Hvad betyder det for Skraps oplevelse af sig selv? For andres oplevelse af Skrap? Svaret er: Næsten alt. For selvom onde tunger vil sige, at Skrap er uden kerneidentitet, ved vi, at astrologien vil fastlægge noget radikalt anderledes:

Skrap er født d. 13. december 1922 om aftenen (ca. kl. 22). Dermed er Skrap Skytte i sol, Vægt i måne og Jomfru i ascendant. DET er Skraps kerne. DET er, hvem Skrap er. DET kan vi ikke lave om på.

Andre foreninger har fejlagtigt forsøgt at hæfte sig ved subjektive og foranderlige kriterier for deres eksistens og virke: Afdøde PING-karpe Alexander Thorvaldsen skriver således fuldkomment misforstået i foregående medlemsblad: "For det er netop meningen, at PING skal forandre sig. Her bader du aldrig to gange i den samme flod (livets klare flod), og foranderligheden er måske det mest sigende for vores liv på Gården."

Gamle må siges at være mere vedholdende i den indbildske selvforståelse, kun Skorpioner kan mestre. Foreningen byder dog også på forfejlede analyser såsom: "...det mest excentriske, man kan gøre i sin studietid, er at bo på Regensen, og det mest excentriske, man kan gøre på Regensen, er at blive gamling", beskrevet lettere storladent af ex-chef, Simon Hünermund, i selvsamme magasin. Fint nok. Men står det skrevet i stjernerne? Næppe. Vi har kigget i stjernerne (via den faktabaserede hjemmeside www.astrosofa.com) og fundet, hvad der kendetegner Skrap:

*~~Sagittarius~~ **Skrap** (Symbol: ♐) enjoy discussions, and for this purpose, they need ~~people~~ **foreninger** who interact with them. They do not like ~~listeners~~ **Gamle** around them. They need an opponent who argues with them, and they want to announce their ~~message of salvation~~ **skrapanalyser.** They need the fight, and that's why they often provoke ~~their audience~~ **de andre foreninger** until they cannot stand them anymore. For this reason, ~~Sagittarius~~ **Skrap** ~~people~~ **-medlemmer** often appear arrogant and boastful.*

*Mastery is not for them. ~~Sagittariuses~~ **Skrap** straightforwardly say what they think. ~~Fast~~ **Skarp** as an ~~arrow~~ **sværd,** as the symbol of ~~the Sagittarius~~ **Skrap,** is. They ~~often~~ **aldrig** notice when they make mistakes ~~and want to fix them~~. So, ~~fast~~ **skarp** as ~~an arrow~~ **sværd,** they go on with the next ~~faux pas~~ **sjofling** with little consideration. Of course, that does not happen to brilliant ~~Sagittariuses~~ **skrapianere**, they are humorous to perfection, and then the whole inexhaustible wealth of ideas comes to ~~the fore~~ **A4-sider.***

*When they encounter ~~people who are inferior to them~~ **indflyttere,** they switch to another*

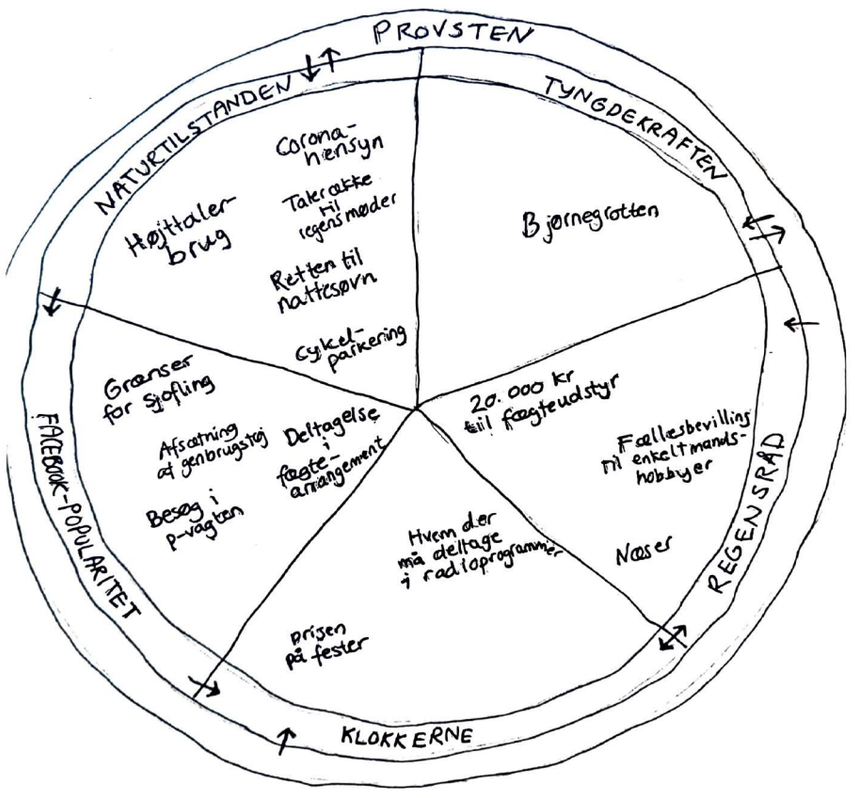

Et eksempel på Skraps fortræffelige observationsevner som Jomfru i ascendant.

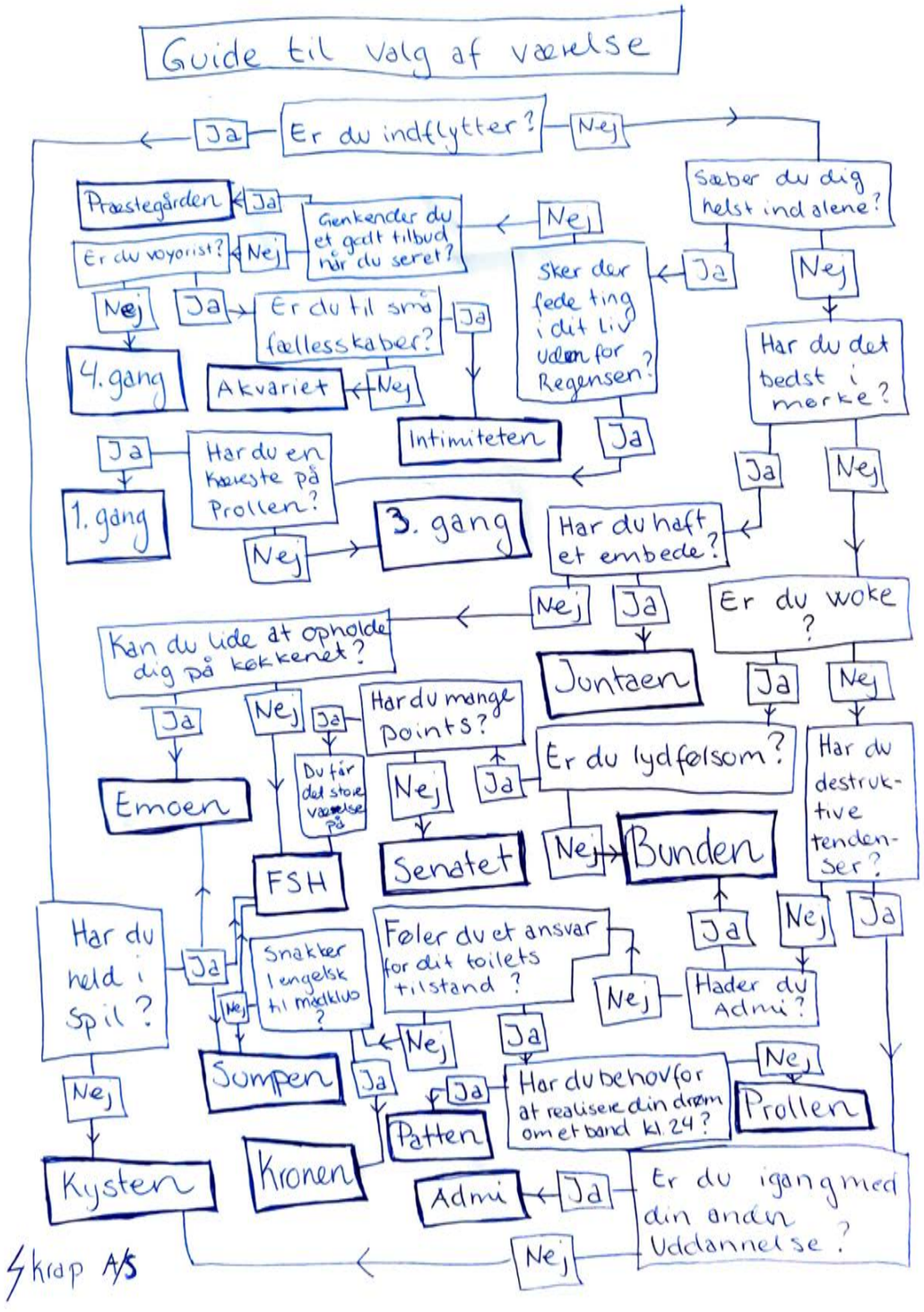

Et eksempel på Skraps fortræffelige observationsevner som Jomfru i ascendant.

Installationsværket "Pissoiret af 1832" opført 15. august 2020 af Skrap under Linden. Værket blev fjernet med vold den efterfølgende dag. Foto: Christian Vang

excellent quality, human feeling, which is paired with a great sense of ~~justice~~ ***regensånden*** *and ~~helpfulness~~* ***hvervevilje.*** *Bravo, one can say. Their blunt way of speaking, the free words and their direct, open style of speaking often gives the impression that ~~Sagittarius~~* ***skrapianere*** *~~is~~ are capable of unbelievable deeds. And they are also. They are real ~~summiteers~~* ***klokkerpotentiale*** *with an unrestrained urge for ~~freedom~~* ***power****.*

However, the less balanced skrapianere can also lead to chaos, because they act too ~~imprecisely~~ ***sarkastisk****. Dumb, you can only say. And they only realize that when it's too late. ~~People under this Zodiac sign~~* ***Skrapianere*** *are mainly mental workers. Of course, every ~~human being~~* ***regensianere*** *must also be ~~physically~~* ***studie-active****. ~~Sagittarius people~~* ***Skrapianere*** *must first inform themselves in detail and think a lot before they do something that needs to be done.*

They are considered ~~crisis managers~~ røvirriterende since they want to ~~achieve a once set goal~~ ***lave konsulentagtige skrapanalyser****, also unconditionally. Whereby they also find new possibilities through their numerous ideas og medlemmer. If they come to seemingly ~~hopeless~~* ***seriøse*** *situations, they know how to mobilize ~~reserves~~* ***stjålne relikvier*** *and ~~all forces~~ excel-ark to ~~solve~~ sjofle the problem. ~~Sagittarius people~~* ***Skrapianere*** *are never considered unique på grund af det store antal, but they are always concerned with ~~the matter~~* ***ting, som ingen andre går op i,*** *and for that, they use all of their ~~zeal~~* ***analytiske evner.*** *~~People~~* ***Regensianere*** *misunderstand them.*

De utrænede udi astrologiens verden vil oftest hæfte sig udelukkende ved soltegnet, der fejlagtigt betegnes som stjernetegnet. MEN som det moderne kvindemagasin ELLE skriver: "Hvis du tror, at du 'bare' er Fisk, Løve eller Skorpion, så tro om igen."

Det drejer sig særligt om den vigtige ascendant, der bestemmer foreningens ansigt udadtil. SKRAP har ikke overraskende sin ascendant i jomfruens tegn. Det betyder følgende:

~~People with Virgo ascendant~~ ***Skrap*** *have outstanding powers of observation (se figur 1). They recognize precisely when something is out of balance ~~in~~ på ~~their environment~~* ***Regensen*** *and identify ~~discrepancies~~* ***hykleri.*** *They also want to remove them from ~~the world~~ Regensen at the same time. Because nothing is ~~more unpleasant~~* ***lettere*** *for the Virgo ascendant than ~~the sources that could disturb their calm~~* ***at træde på dem, som ligger ned.*** *They encounter ~~all problems~~ deres regensliv with great flexibility and a clear no sense of the practical. They quickly adjust to new ~~situations~~* ***indflyttere*** *~~and challenges~~ and know how to ~~deal~~* ***flirte*** *with them. However, they rarely go on a confrontation course. They solve problems through diplomatic channels and are som udgangspunkt ready to compromise and adapt. They are committed to respectful and ~~reasonable~~* ***proportionalt*** *~~cooperation~~* ***sjoflingsarbejde. Et nyligt eksempel på SKRAPs diplomatiske arbejde kan ses i installationsværket 'Pissoiret af 1832', der blev rejst til minde om manglende respons på et ran af Gamle-hornet*** *(se figur 2).*

Tak til https://www.astrosofa.com/ for at bidrage med analysen af Skrap gøren og laden.

Som et lille postscript har Skrap Analyse A/S udviklet en lille test, som kan afsløre, hvor godt styr, du har på livet på Regensen.

	LINIE 1907 (3 ORD)	PRINTER-EMBEDE	TAU	GRUND-STOF	MARITIMT INDSLAG	FEM	NITRO-GEN	----- SONG	RUSLAND	SJOFLES	ASH ---& KIR	PORCE-LÆNS-EMBEDET	TIN	ENERGI	NAVN	STRAKS	UDDAN-NELSE	ENG. ÅL	NORSK STATS-TV
LINIE 1918 (5 ORD)																			
FILM-FIGUR			LØFTE			BJERG			HORN-LAGE					PAR					
			KONVEN-CIONIST						UVIRKE-LIGHED					KØR					
TYSKLAND		KS-EVENT											KUNSTIG INTELLIG.			BIL-MODEL			
		DANSK SANGER											MODSAT NYTTIG			PIP-BERLÆDN.			
EGEN KIRKE											FÆGTEREN MAR-JUNI						ILT-ANVEND-ENDE		STJÆLES OFTE FRA DIN FRYSER
											DYR								
THIRD ---				FILM		PROVSTE-ATTITUDE	FAG-FORENING			UNDER-SØGELSE				BANDIT-GRUPPE				EN	
				TESLA						ÅR				GAMMEL REGENSIA NER				VIRTUEL VIRKL.HED	
PIP-ARTEFAKT ANNO 2016							-- -BIKE	NUMMER-IDIOT MÅL							STILLE				
															BASEBALL-UDTRYK				
– I – -BÆRER			CELLE-TYPE	FISK M. MANGE LIV								----- KOPI							I OPLÆRING
				GUD															
ANALYSE-PROGRAM		EKSTREM-SPORT																FLUOR	
		GF-TILSTAND																USKYLDIG	
GAMLE-MAD			AUT. TRAF-KONTR.				FLOD I RUSLAND	TILSTRÆK-KELIGT	PRIVAT-BESKED	NETFLIX-FLOP: THE		--- -BÆRER				OMRÅDE			
			CAND.					-- AF 1983		NUBRET		SKØNNES				GAMMEL			
BØJ				MORAL											BIBELSK NAVN				
				P-KISTEN											PERFEKT				
"YOGA" I STORE SAL														WOKE			NEU-TRUM		EVIGT UNG
														PLUS			OMRÅDE		
LÆGE			NY				LØB	ENG. KRUS					VISER					PARK-ERING	
			LEVE					GØR ROYAL					SPIST					LAND-OMRÅDE	
URAN		KIM -----							SY	CORONA-DOKTOR (2 ORD)									
		KORT			REG.-SAM-FUNDET														
FLYTTE-VALUTA																			
TRUMF			HUS-ORDENS-FORBUDT				REG. OPT.-MÅL I 1971												

Logbog fra nedlukningen

Af Nathalie Belling Sørensen (2017-, Uglen)

Dag 0.
Måske har jeg haft mærkelige drømme, om noget inficerende og muterende, om alienlignende parasitter, der kryber rundt under et hylster af hud. Den morgen, med knapt seende øjne, famler jeg efter min IPhone, og før jeg forlader sengen, ser jeg tre tv-indslag om corona-virussets udbredelse. Billeder af lejlighedsopgange, der bliver svejset til; skrigende borgere, der forsøger at modsætte sig tvangsindlæggelse; læger, der kollapser i desperation på hospitalerne. Bagefter, iklædt kimono og hjemmesko, træder jeg ind på Admiralitetets køkken, stadig mere tilstedeværende i Wuhan-regionens mareridt end i Regensens familiære rammer. I køkkenet sidder Tinne og Anna, kaffe og avis, solstriber på sofaen. Jeg fortæller, at nu er det sket. Jeg er trådt ind i en krisetilstand. Pludselig er corona-virusset en nær trussel.

Egentlig er jeg i en såkaldt "risikogruppe". Jeg tager stærkt immunhæmmende medicin, fordi jeg har en kronisk sygdom, psoriasis. Måske var jeg begyndt at føle mig syg. Ikke fordi jeg havde ondt i halsen eller feber, men fordi jeg begyndte at opdage mig selv som en person med en sygdom. Måske var fornemmelsen af noget faretruende og forandrende krøbet ind på mig over noget tid. Nu var det her, pludseligt tilstedeværende i rummet, slumrende på alle overflader, dette før fremmede og fjerne fænomen. Anna spørger: "Betyder det så, at vi ikke må lave sjov med Corona længere?" Vi havde været i gang med at udforme en regensversion af brætspillet Pandemic. Jeg svarede nej. Min ukontrollerbare perspektivændring var da om noget komisk.

Samme aften sidder Uglen samlet omkring bordet på Pattens køkken, madklubsaften. Vi har fået svampesuppe og hvidløgsflute. Klokken 20:30 står laptoppen i den ene ende af bordet, statsministerens pressemeddelelse er gået i gang, uglernes øjne og ører vendt mod skriften på skærmen: "Danmark lukker ned." Morgenen efter kalder Anna mig en dommedagsprofet.

Dag 3.
I de første dages usikkerhed virker Kasernen som et umuligt sted at opholde sig. Fingeraftryk fra hundrede mennesker på dørhåndtagene. Man spritter hænderne af, inden man går fra sit værelse til køkkenet. Åbner køleskabet, tager sin mad ud. Vasker hænderne. Laver sin mad. Vasker hænderne. Spiser sin mad, rydder op. Vasker hænderne. Tænker en tanke. Vasker hænderne. En professor i Weekendavisen kalder det et ritual i stil med middelalderens selvpiskning under pestepidemien.

Min bror tilbyder mig, at jeg kan flytte hjem til ham og hans bofælle på Nørrebro og sove på sofaen i deres stue. Et umiddelbart trygt alternativ til Regensens nuværende kaotiske tilstand af opbrud og indskærpelser. Jeg bifalder selvfølgelig alle omvæltende tiltag

på Gården, men da det største problem på Regensen er dets antal af mennesker, må det være det rigtige blot at fordufte. Christian, min bror, arbejder i Nationalbanken og er blevet sendt hjem. Hans bofælle, Meyer, arbejder i justitsministeriet, og de første par dage, jeg opholder mig i lejligheden, kommer han først hjem efter klokken 22. Fra justitsministeriet kan han berette om de nyeste hastelove, og vi får en fornemmelse af at vide, hvad der skal ske, før det sker.

De to bofæller har udviklet en form for platonisk parforhold i denne lille andelslejlighed på Korsgade. Da jeg ankommer, fylder et tørrestativ det meste af pladsen i stuen. Min bror har vasket Meyers tøj, noget den travle mand ikke har tid til under de lange arbejdsdage. Og om aftenen, når Meyer kommer hjem, har min bror lavet mad. Derefter drikker de vin og spiller brætspillet Wingspan. Det er den rytme, jeg forsøger at tilpasse mig.

I Wingspan er man en fugleentusiast, der skal skaffe fugle til sit reservat, sørge for det rigtige habitat, give dem mad, samle deres æg. I dagene efter nedlukningen spiller vi det flere gange om dagen. Og om eftermiddagen går min bror og jeg så tur på Assistens Kirkegård for at kigge på rigtigt levende fugle. De fleste fugle på Assistens Kirkegård er husskader, skovskader og skovduer. Der er også musvitter, blåmejser og skovspurve. Et par måger. En krage. Men en dag er der en stor flagspætte i toppen af et af birketræerne. Vores begejstring er stor. Man må fange mange Pidgey's, før man kan fange en Zapdos.

Dag 7.

Jeg har samlet mit liv på min brors sofa. Jeg sover på sofaen, arbejder på sofaen, spiser på sofaen, læser på sofaen og spiller på sofaen. Jeg har set et meme med teksten: "Your Grandparents were called to war. You're being called to sit on your couch. You can do this." Det virker da også, som om mine evner rækker til netop denne beskæftigelse. Her fra sofaen kan jeg så letsindigt overveje, om det måske alligevel er bedre for mennesket at ligge i en skyttegrav end på sofaen. En teaterinstruktør på Betty Nansen-teatret har i Weekendavisen citeret følgende replik fra den aflyste forestilling *Leg med Ild* af August Strindberg: "... det her monotone liv, uden beskæftigelse, uden sindsbevægelser, uden der sker noget! Ved du hvad, indimellem er jeg så grusom, at jeg ønsker mig en stor sorg; at der kom en epidemi, at der udbrød brand, en krig – at mit barn døde! – At jeg selv døde!"

Denne tænkemåde har et paradoksalt aftryk i den nuværende pandemi. For nu sker der noget! Noget, der forekommer virkende, betydende, bevægende, og så bliver vi bedt om at blive hjemme på sofaen. Det er ikke så mærkeligt, at københavnerne vrimler ud i de soloplyste gader. Siddende på sofaen fortæller tv'et os, at det vitterligt er en verdensomspændende katastrofe. Hver dag stiger antallet af smittede og døde, hver dag indføres nye politiske, juridiske, sundhedsmæssige tiltag af en så drakonisk art, at det siges, at ikke engang systemændringer under de to verdenskrige kan paralleliseres. "Det er som en julekalender," siger min bror, et rammende og grotesk billede af, hvordan de fleste danskere følger med i den daglige udvikling. Vi ser dagens afsnit, og derefter sætter vi os ud i solen med venner og familie. Ikke som om intet er sket eller sker, men simpelthen for at se det ske. Som om vi kan betragte coronavirussen manifestere sig i afstanden mellem folk. Det kan være, det gør det lidt mere virkeligt.

Dag 12.

Jeg er taget tilbage til Regensen. Her er den første usikkerhed aftaget. Regensen har forskanset sig, karantænefaciliteter er blevet etableret. Fægtekælderen og Kysten står klar til at sætte smittede i karantæne. Men – forståeligt nok – er alle, der har udvist symptomer, flygtet fra Gården. Ingen af de tidligere til-dagligt-samværs-stopfyldte regensianere har endnu udvist en interesse i den totale isolation i den mørke Fægtekælders lazaretlignende lokale. Men med det logistiske afklaret kan de tilbageblevne begynde at vænne sig til de transformerede forhold. Som så mange andre var det min plan at flytte hjem til mine forældre for en periode, men for nuværende er min fascination af tilstandsændringen i Indre By for dominerende. Før proppet med turister og shoppere, man forsøgte at styre udenom på sin besværede gang til Netto med en lækkende pantfyldt pose på ryggen, nu henligger de gamle gader øde.

På trods af de gevaldige samfundsændringer, der stadig forekommer ufattelige, har min studiefyldte hverdag dog ikke ændret sig synderligt. Undervisningen er digital, Zoom-møder med en pinlig passivitet fra de studerende. Pensummets artikler fra den analytiske bevidsthedsfilosofi er de samme og forekommer uopretteligt verdensfjerne i corona-krisens forvandlede omgivelser. De kan ikke læses ved siden af de historisk sensationelle nyhedsbilleder. De hundredvis af parkerede fly i lufthavnene. Paven, der taler til Skt. Peterspladsen, våd og tom. Militærkonvojer, der forlader Bergamo i natten, fulde af kister. I radioen lyder værterne kynisk glade. Endelig behøver de ikke at bekymre sig om antallet af lyttere eller kæmpe for at finde noget spændende at tale om; corona-krisen er alt, som vi alle vil høre og tale om.

På Regensen førte nedlukningen til et øjeblikkeligt ophør af alle sociale sammenkomster, fester, p-vagter, madklubber. Kun Gamle spiser stadig sammen som forening – ikke ligefrem overraskende. Gamlingene ville formentligt stadig synge og skåle med de rødvinsfyldte glas, mens bygningen brændte omkring dem, overbeviste om, at den kvælende røg blot stammede fra deres obligatoriske cigaretter.

I den soloplyste gård samles pingerne. Dem er der endnu mange af. De starter med afstand, snart forsvinder den. Solstrålerne desinficerer vel nærmest alt. På Admiralitetets køkken samler resterne af vores gang sig og hænger ud hele dagen. Vi løser krydsord, strikker, knytter, læser avis, læser romaner, ser serier, drikker Aperol Spritz og G&T, spiller brætspil. Et sommerhus i kollegiekøkkenudgaven i midten af København.

Dag 17.

Peter har sendt mig et link til et ugle-cam, hvor man kan følge graveuglerne i San Diego Zoo. Fra sofaen i køkkenet kan jeg gennem to velplacerede filmkameraer betragte en han- og en hunugle i deres daglige gøremål og foretagender i buret og i redekassen. For det meste står de bare helt stille på deres tynde ben. Nogle gange drejer de hovedet 180 grader og blinker med øjnene. I starten var jeg overbevist om, at livestreamingen ikke fungerede, at billedet var fastfrosset. Men et par timer senere havde en af dem flyttet sig. Jeg har fundet det mærkværdigt behageligt at have streamingen fra dette ugle-cam kørende et par timer om dagen.

Ved siden af sidder jeg så og læser bøger. En af dem er Kurt Vonneguts bog *Slagterhal 5*. I denne bliver protagonisten Billy kidnappet af rumvæsener og bragt til deres fjerne planet, Tralfamadore. Der bliver han udstillet, nøgen, i en form for zoologisk have under en geodætisk kuppel. Hans omgivelser er simulerede jordomgivelser. Møbler og hi-fi fra et amerikansk varehus, dåsemad på hylderne, vand i hanen. Her tilbringer Billy flere år, børster tænder om morgenen, laver træningsøvelser på gulvet, lytter til musik på grammofonen. Han bliver spurgt af en af rumvæsenerne, tralfadorianerne, om han er lykkelig. "Nogenlunde lige så lykkelig, som jeg var på jorden," svarer Billy."... hvilket var sandt," skriver fortælleren.

Jeg har lige været hjemme et par dage hos mine forældre i Ålsgårde, min barndomsby, liggende ved kysten nord for Helsingør. Hjemmet er en gammel æblegård, tre røde længer med stråtag og et valnøddetræ i midten. I gårdens ene længe, adskilt fra de to andre, bor min morfar. Han er gået i selvvalgt karantæne. Da jeg ankommer, dukker han op bag et af vinduerne, og vi har en kort samtale gennem den transparente rude. Han fortæller om dengang, han som ung var indlagt på sanatoriet med tuberkulose i lungerne, en historie jeg ofte har hørt ham fortælle, men nu klinger den anderledes. Dengang, siger han, stod besøgende på høje stiger op ad sanatoriets mure for at kunne snakke med de indlagte på stuerne gennem vinduerne.

Senere kommer min onkel forbi. Med en smøg i munden og en motorsav i hånden gør han kort proces af det syv år gamle egetræ i hjørnet af haven. Det vælter ud over villavejen. Forsytiabuskene er sprunget ud, en stille kold vind og transparent skydække. Sverige ligger diset i blå bølger på den anden side af Øresund. Normalt er der en travl skibstrafik i det smalle stræde af Øresund, men min far er overbevist om, at der nu er færre fragtskibe og næsten ingen lystsejlere. Igen bliver jeg bevidst om trangen til at opleve krisen, bevidst om denne venten på en tilstand, der endnu ikke er kommet.

Dag 26.
Der sker jo intet.

Jeg har forsøgt at kigge bagved det metafysiske bagtæppe, foran udspilles alle scenerne af corona-krisen, men bag tæppet ser jeg intet, ingen meningsskabende helhed. På pressemeddelelsen i mandags fortalte statsministeren, at nedlukningen virker. Kurven er knækket, sundhedssystemet har rigelig kapacitet til at håndtere denne (udeblevne?) krise. Danmark har været lukket ned og grænserne lukket i tre uger. Nu kan resultaterne ses. Efter frygten for en eksponentiel forværring er forventningen om en kulmination på krisen af dystopiske dimensioner glædeligt uforløst, men ikke videre tilfredsstillende. Forskånet som min tilværelse har været, er jeg mest igen uforstående, med en snert af morbid skuffelse. Allerede tales der om hurtigst muligt at vende tilbage til normaltilstanden. Var det en tilstand, vi holdt meget af før krisen?

Måske på Regensen. Her har fællesskabet lidt et knæk. Der er blevet stille som i Indre Bys forlystelsespar-prægede gader. Burde det (ikke) være anderledes? Blev vi gennem corona-krisen givet muligheden for en mindre revolution, en ny substantiel markering af Regensens distance fra livet uden for murene? Det er i hvert fald ikke sket. Både foreninger og embeder kunne for sin vis være opløst, kun klokkerne stopper allemailen til med informationer om de seneste ændringer i Regensens corona-tiltag. Måtte det være så paradoksalt, at åndsfuldheden, kreativiteten og idérigdommen på den røde gård afhænger så fuldstændigt af de allerede etablerede traditioner og fastlagte konventioner? At ved fraværet af disse forpligtelser forsvandt initiativet. Kunne det forholde sig så frygteligt med regensånden? Lad det kun være en bange anelse. Vi har måske alle haft brug for en tiltrængt pause.

Foto: Karen Dørffer Pedersen

Ode til Corona

Tekst af Clara Marie Westergaard (2016-2020, Skrap),
melodi "Jeg plukker fløjsgræs"

Fra Kina kom den, så mildt og stille,
vi tro'de ikke den os ku' nå.
Men fra Italien og Østrigs Ishgl
panikken spredtes på må og få.

Så Mette kalder til pressemøde,
for, Danmark, nu skal vi rette ind.
I hjemmeskole og ingen rejser,
for vi skal udvise samfundssind.

Vi krammer ikke, vi fester ikke,
der er så meget, vi ikke må.
For uden madklub, p-vagt og biblo
redningen findes kun i netto.

Jeg henter bønner, tomat og pasta,
en stang makrel, frysemad og gær.
Men der er stadig lidt plads i kurven,
jeg fylder op med toiletpapir.

Rust op, du provst, klokker, mediciner,
en guide fremstilles til fælles slag.
Angrib med sæbe og evig håndsprit,
hold virus ude, det er vor sag!

For hvis du fejler, ak, sikken skæbne,
en kælder kold du forvises til,
alene starter coronalivet,
måske du genopstår i april.

Grundet datidens forsamlingsforbud skal det siges, at visen ikke blev afsunget (fik uropførelse) i fælles lag, men blev i stedet sendt ud pr. allemailen til alsidig afvendelse og fornøjelse.

Foto: Anna Ravn

Leder fra første nummer af magasinet USAGT

Af Nathalie Belling Sørensen (2017-, Uglen)

Det kan måske forekomme paradoksalt for den opmærksomme læser, at et tidsskrift, der har døbt sig selv USAGT, udgiver sit første nummer under titlen Rygter. Rygter er for mange – måske er det endda den gængse opfattelse – det sagte, som netop burde være usagt; dem, der spreder rygterne, har ikke fuldt kendskab til de vedkommende omstændigheder og burde derfor ikke udtale sig om det – en etisk fordring, der dog ikke umiddelbart synes at have en hæmmende effekt på udbredelsen af sladder og rygter.

Forhåbentligt vil læseren, efter at have fortæret dette jomfrunummer af USAGT, få et langt mere nuanceret (og retvisende) perspektiv på rygter, end det omtalte. På et kollegie, hvor rygterne siver ud som asbestvand af lækkende vandrør, er det kun passende, at dette højst komplekse og betændte fænomen undersøges og drøftes.

USAGT lancerer derfor sig selv i denne kontroversielle rolle som den instans, der forsøger at blotlægge Regensens rygte; som det sagte og det usagte (og det uimodsagte).

Når et rygte overføres er dét, der vækker nysgerrigheden for tilhøreren ofte det usagte. For eksempel kan et rygte skrives på formen: »Jeg har hørt, at [A], men korrektheden af [A] vil jeg lade være usagt«, hvor konjunktionen »men« sideordner de to sætninger, også selvom sidste del ofte ikke ytres. Det usagte i rygtet, udover faktualiteten, kan ydermere være intentionen, budskabet, kilden, holdningen, konsekvenserne, moraliseringen. Rygtet kan blive spredt og cirkulere uden disse elementer nogensinde fremtræder, men de er dog uudtalt tilstede. I klummen 'En Sladrekællings Bekendelser' udpensles både det dragende og det formålstjenlige ved rygter af en ægte sladrekælling (undertegnede), hvor det usagte viser sig som det forundrende og det udfordrende element i rygtet. I artikelserien "Asbestrygtet: Hvordan vi overlevede katastrofen" kan læseren forbløffes over, hvordan det, som aldrig er blevet sagt, pludselig er på alles læber. Og selvom USAGTs dygtige journalist Drude har forsøgt at få alt 'sagt frem', tilrådes læseren at være opmærksom på det potentielt potente og problematiske usagte imellem linjerne på de interviewedes udtalelser.

Det vil i denne artikelserie også være muligt at få et overblik over asbestrygtets udbredelse og et indblik i en hengemt regenshistorie. For langt før asbest blev luftbårent, havde en krybende og kløende infektion manifesteret sig på Gården: børneorm. Føler læseren et behov for en mere teoretisk grobund for problematiseringen af rygter, henvises desuden til essayet "Rygter – En Filosofisk Indføring", hvor en tentativ analyse af det generelle rygtefænomen udføres af undertegnede.

Ønskes en konkretisering af samme, kan læseren kaste et blik på RYGTEBØRSEN sidst i bladet. Hvis de hårdtslående fakta, dybdeborende interviews, konkrete manifestationer, patetiske erfaringer og teoretiske overvejelser fejler i at skabe en mærkbar indsigt i problemet Rygter, har USAGTs opfindsomme illustrator Beate givet sit bidrag ved at iklæde nærværende tidsskrift alskens figurer og kompositioner. I disse kan læseren måske finde en visdom, der kun kan fremtræde i en illustration, i det satiriske usagte.

Hvor ofte overgår det usagte da ikke det sagte? Hvor ofte høres en stemme ikke som lyd eller ord, men som tone, affekt, stemning, endda ideologi? Der, hvor en stemmes dimension findes, er ikke i hvad, der tales om eller hvorfra, der tales; 'stemmen' må adskilles fra tema og taler, fra det udsagte. En stemme, der ikke er et medium eller et perspektiv, men nærmere der, hvor vi finder det åndelige. Når USAGT fremhæver sig selv som "Tidsskriftet for luftning af Regensånden' er det netop denne usagte stemme, vi søger at finde: Regensstemmen, der taler om det egentlige, tavs eller sagte, imens hundrede andre regensianere taler højrøstet om lige det modsatte.

Måske er det usagte egentlig det uudsigelige; det, som er for ubegribeligt eller for undvigende til, at det kan blive formuleret. Men ånden må aldrig blive tavs, selv når den ikke formår at sige det, som ikke må være ubenævnt. Tidsskriftet USAGT indtræder derfor i denne kontrovers med ordene:

Hvis det skal være usagt, lad os da skrive det ned.

nath

Efter skribentens eget ønske står teksten, som bringes her, uændret og uredigeret. Den er blevet genoptrykt, som den stod i originaludgivelsen.

Foto: Beate Marie

»Jeg har hørt, at vi har asbest.«

ASBEST – To nedrivere påstod, at de havde sagt op på grund af asbest og urimelige arbejdsforhold. Det blev den udløsende faktor for et asbestrygte, der terroriserede Regensen i august måned og gjorde kollegianerne bange for at være i deres eget hjem. Men hvordan spredte rygtet sig, og hvem sagde egentlig hvad?

Af Drude Morthorst Rasmussen (2017-, Skrap)

»Jeg lå med en gipsmaske på ude i gården en dag, hvor der kom en håndværker hen til mig, som ud af det blå sagde: Hvis der er noget, som jeg er mere bange for end atomkrig, så er det asbest. Hvis han havde været på min alder, så havde jeg sagt: spurgt.«

Det siger Morten Stig Pedersen om sit første møde med rygtet om asbest på Regensen. Ikke at Morten Stig startede det rygte. Flere kilder tyder på, at det gjorde fremlejer Peter Huggler i samarbejde med nedriverne.

Men spørgsmålet er, hvordan kollegianere som Morten Stig selv bidrog til at sprede rygtet og dermed øge asbestangsten? Hvordan oplevede kollegianerne det, da panikken overtog dem? Og hvilke mekanismer trådte i kraft, da blodet steg til hovedet og rygtebørsen tog over?

Kaffe og død

Kaffen er knapt nok dampet af, da Peter Huggler bliver konfronteret af to tydeligt utrygge håndværkere. Det er en tidlig fredag morgen, og Peter har som sædvanlig skænket en kop mokka op til dem hver. Den dybbrune væske får han næsten galt i halsen, da nedriverne pludselig meddeler, at de har sagt op.

»De ville ikke røre ved det der asbest«, siger Peter til USAGT og fortsætter:

»De havde hørt om folk, der kommer hjem med deres asbesttøj på – det har de direkte parafraseret – en mand, der er kommet hjem med sit asbesttøj på og hængt det ude i gangen, og så tre uger efter var kone og børn døde.«

Overbevist om, at nedriverne taler sandt, fortæller Peter det videre til en række personer på Admiralitetet. Derefter går det stærkt. Rigtig stærkt.

Clara Winther hører blandt andet, at der er asbest på hendes køkken:

»Jeg fandt ud af det ligesom alle andre ved, at der lå nogle ubehagelig rør med ubehagelig asbesttape på nede i gården. Dagen efter skrev Sara (red. Anna Harrild Marron) til mig, at hun havde hørt, at der var asbest på Kystens køkken, af fremlejer Peter Huggler.«

Panik snak

Asbestrygtet når altså hurtigt Gården rundt og ekspanderes løbende. Men hvorfor spreder det sig så hurtigt, og hvad bidrager til angsten for asbest?
Mikkel Hertz illustrerer dynamikken fint:

»Jeg hørte bare Finn og en byggesagkyndig og forskellige andre stå og snakke ude foran Aases (red. Huggler) værelse om asbest og om hvad vi skulle gøre. Det lød bare ret meget som krise. Det var lige et par dage inden asbestgate-toppede,« siger bunditten.

– Hvad gjorde du med den information?

»Jeg sagde det til de andre på Bunden, at jeg selvfølgelig ikke vidste, hvad det var, men at de bare havde snakket om asbest, så det ville være mærkeligt, hvis der ikke var asbest, når nu de snakkede om det.«

Mens Mikkel Hertz tager relativt let på nyheden om, at der er asbest på Gården, er andre kollegianere anderledes ængstelige.

Beate le Maire Madsen er én blandt flere som pludselig er af den overbevisning, at der kan være asbest alle vegne. Hun siger selv, at det er Morten Stig Pedersen, der har bidraget til den sindsstemning:

»Morten tripper helt vildt meget over, at han skal have håndværkere lige om lidt, som skal banke hul i væggen og så får han asbest ud over det hele. Det vil han ikke. Han vil hellere starte et oprør end at have håndværkere på sit værelse,« siger hun.

Her påpeger hun direkte, at Morten Stigs asbestangst er rygtebåren:

»Han har bare hørt de der rygter. Eller i virkeligheden har han bare hørt nogen sige ordet asbest. Og fordi han lige har hørt en podcast om asbest, så er han helt oppe at køre,« siger tiliasten.

Senere bliver den frygt forstærket af en interaktion med håndværkerne, som efter alt at dømme spiller en stor rolle i spredningen af asbestrygtet. Beate siger:

»Da jeg kommer hjem, møder jeg en håndværker, og jeg spørger ham selvfølgelig, om de har fundet asbest. Han er mega sketchy og svarer højt: »Ingen kommentarer«, og hvisker

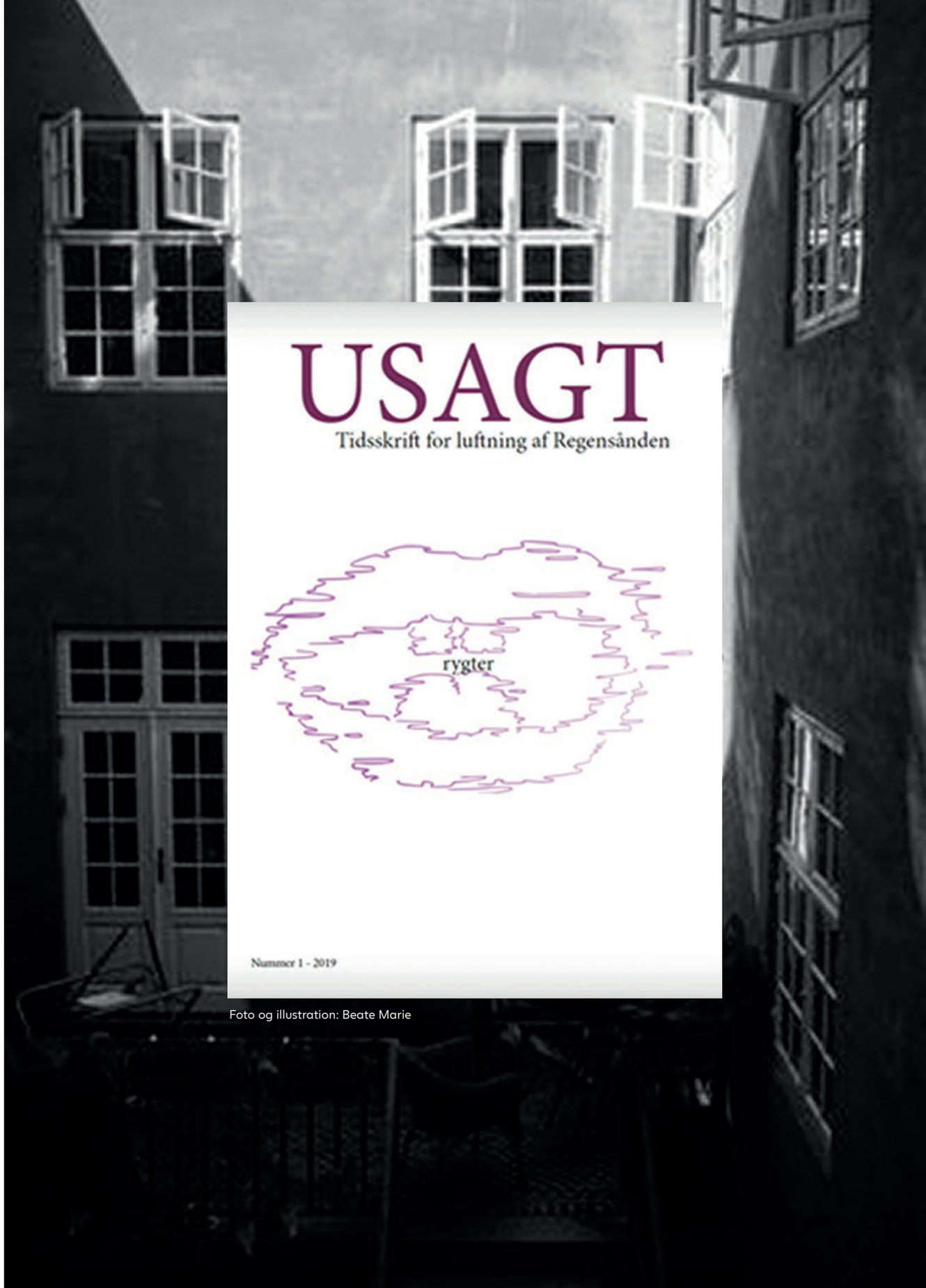

Foto og illustration: Beate Marie

så til mig: »Men off the record: Det her er totalt langt ude, det er totalt dårlige arbejdsforhold. Der er rigtig mange, der er skredet i protest. Men du har det ikke fra mig, du har det ik fra mig.« Jeg går totalt i panik over den reaktion.«

Hvem radikaliserede hvem?
Beate går altså i panik og når at pakke hele sit værelse ned. Hun fjerner alle sine planter og pakker alt af tekstil ned i poser.

Efter at have afholdt et krisemøde med flere Tilia-medlemmer, beslutter hun sig for at tage til træning. Sideløbende tager Morten Stig og Annesophie Grøndahl affære og taler med portner Finn Koch om asbestsagernes natur.

Og her sker så noget afgørende, som der er flere fortolkninger af: Beate fastholder, at Morten Stig fortsat kører hende op ved at insistere på, at Finn ikke ved, hvad han taler om. Morten Stig derimod siger, at han falder ned efter at blive forvisset om, at portnerledelsen havde taget de nødvendige tiltag til at sikre asbestforholdene ved at foretage en miljøundersøgelse.

Morten Stig selv afviser altså at være den udløsende kilde til Beates frygt. I stedet siger han, at det har forholdt sig lige omvendt:

»Grunden til, jeg er blevet radikaliseret, er fordi, jeg har al information fra en andenhåndskilde, som hedder Beate,« siger Morten Stig og fortsætter:

»Jeg siger ikke, at Beate er sindssyg, men Beate har mindst fire anekdoter, som hun har givet mig løbende, om håndværkere, der har råbt »Fuck, Asbest«. Og det er altid et nyt sted på et nyt køkken. Og det har kørt mig lidt op.«

Det er angsten for at dø
Asbest har en iboende evne til at indgyde angst. Det er ikke underligt, eftersom materialet blev gjort forbudt af flere omgange i 1970'erne og 1980'erne, fordi det havde forårsaget uhelbredelige og meget alvorlige lungesygdomme blandt bygningsarbejdere og arbejdere på asbestfabrikker især i Aalborg-området. Angsten for asbest er altså angsten for at dø.

Derfor nåede rygtet hurtigt klokker og stigestrengsprojekt-ansvarlig, Clara Westergaard, som fik femten til tyve mails vedrørende asbest i løbet af få dage. Hun sætter ord på asbestens funktion:

»Nedriverne har sagt, at der er asbest, fordi det er der. Og så er der bare nogen, der har hørt ordet asbest, og så er det bare stukket af,« siger hun.

Hun har ikke meget tilovers for hverken rygtet eller de håndværkere, der i sin tid startede det:

»Nedriverne har været lidt trætte af nogle ting. Basically, fordi de er nogle røvhuller. Der er kommet nye hver dag og været en masse problemer med dem. Så jeg har svært ved at tage dem seriøst i deres brok. Arbejdsforholdene er gode nok, det ved jeg, men så går de og er lidt håndværkeragtige og snakker om asbestrør.«

Morten Stig gør dog meget ud af at understrege, hvor farligt asbest rent faktisk er. Det har han hørt i en videnskabelig podcast om asbest:

»Du kan ikke bo på et værelse og tænke, at fordi du ikke er bygningsarbejder eller arbejder på en asbestfabrik, så går det nok. Du skal have så lille en dosis, før du kommer i den gruppe, hvor du får de sygdomme, der kvæler dig til døde lige så langsomt,« siger intimitisten [alumne, der bor på 2. gang, red.].

Taler Finn sandt?
Med den udmelding i mente, kan det undre én, at Morten Stig ikke følger op på asbest-tilstanden på Regensen. Kan forhåbninger om et tæt samarbejde med portnerholdet og en B&V-kampagne med titlen Har du også en skrue løs? stikke under den fraværende idealisme? Morten Stig er vævende i sine svar:

»Jeg siger jo ikke, at der er asbest. Men jeg siger heller ikke, at der ikke er asbest. Jeg ved ikke noget, jeg er akademiker,« siger akademikeren.

Har du så opgivet dine idealer om at komme sagen til bunds?

»Dilemmaet er jo, om jeg mistænker Finn for ikke at have den dybeste indsigt i sagens natur. Jeg er godt klar over, at hvis man skal have fjernet asbest, så er det meget omsonst og kunne blive meget dyrt og på den måde sænke vores livskvalitet endnu mere. Så man skal ligesom overveje, hvad der sænker ens livskvalitet mest. Er det, at én person herinde får kol, eller at vi alle skal hoste 200.000 kroner op ekstra? Er det nok til at knuse min relation til Finn?«

Det har ikke været muligt at få en kommentar fra portner Finn Koch. Han har tilfældigvis valgt at forlade sin bolig, mens vandrør og potentiel asbest bliver fjernet derfra.

Efter skribentens eget ønske står teksten, som bringes her, uændret og uredigeret. Den er blevet genoptrykt, som den stod i originaludgivelsen.

"Det er learning by doing" –10-års jubilæum på 5. gang

Af Rikke Lagersted-Olsen (2006-2011, Skrap)

Det skulle have været fejret med den helt store fest – altså jubilæumsåret for provstens tiltrædelse og provstefamiliens indflytning på Regensen for 10 år siden. Men så begyndte Covid-19 at sprede sig over hele verden og gjorde det umuligt at forsamles til festivitas i Store Sal i foråret 2020. Heldigvis kom regensianerne både provst og provstefamilie til undsætning og overraskede dem med både taler og gaver under Lindefrokosten, som i år blev holdt i starten af august. På den facon blev 10-årsjubilæet alligevel markeret med manér. Og det tilmed blandt gode venner.

Det er ikke til at vide, om samfundet kommer til at lukke ned igen, men denne eftermiddag i september er det heldigvis muligt at mødes fysisk, og jeg er inviteret til kaffe og kage i provstefamiliens lejlighed på 5. gang for at snakke om de sidste 10 år på Regensen.

"Vi flytter, hvis nogen vælger os"

På spørgsmålet om, hvor meget de vidste, før de flyttede ind, svarer Stuart beredvilligt, at det – ikke mindst set i eftertidens lys – var ret svært at forberede sig på livet som provstefamilie. Man vidste ikke helt, hvad man gik ind til, og da beslutningen var truffet, gik det alt sammen meget hurtigt. Der var hverken halve eller hele år til at fundere og forberede sig. Der var fire runder i ansøgningsproceduren og først på falderebet – ved sidste runde – fortalte Stuart og Lill om Regensen til børnene Oscar og Amelia. Oscar husker tilbage på den tid, da han som 11-årig fik at vide af forældrene, at de måske skulle flytte ind på Regensen, men at valget ikke helt lå i deres egne hænder: "I sagde det til os, før I egentlig havde fundet ud af, om vi overhovedet skulle flytte. Det var lidt svært at forholde sig til, at vi måske skulle flytte, hvis nogen valgte os. I beskrev det som en konkurrence, hvor man, hvis man vandt, kunne komme til at bo det her sted med en masse mennesker, og det var et dejligt sted at bo. Det var det, det bestod i. Vi så meget X-faktor i familien på det tidspunkt, så jeg tænkte, at det med flytningen var sådan lidt X-faktor-agtigt."

Da Stuart begyndte at læse sig ind på Regensen og stedets historie i forbindelse med ansøgningsproceduren, følte han sig mere og mere overbevist om, at regensianerne formentlig ikke ville vælge en provst med udenlandsk baggrund. Han syntes, proceduren var sjov, men regnede ikke med, at han overhovedet havde en chance, og han blev overrasket, da han gik videre efter den indledende runde. Først ret sent i ansøgningsproceduren blev Lill og Stuart enige om, at de måske også lige skulle se huset – altså lejligheden på 5. gang. De havde et dejligt hjem et andet sted på daværende tidspunkt, og pludselig gik det op for dem, at de var i gang med at forlade det til fordel for et sted, de ikke engang havde set. Provsteboligen faldt heldigvis i familiens smag og efter mødet med regensianerne i Store Sal, hvor Stuart skulle holde en slåbrok, turde de tro på, at de måske havde en chance og kunne blive valgt som provstefamilie. "Don't lose this", husker Stuart, at Lill viskede til ham, før han gik på talerstolen foran den store forsamling i Store Sal.

Regensens hukommelse

Efter endnu en veloverstået generalforsamling på Regensen, og to dage før dette interview finder sted, har provsten netop indledt sit samarbejde med to nye klokkere – nr. 45 og 46 i hans egen personlige klokkerrække. Lill husker i et glimt tilbage på dengang for 10 år siden, da de for første gang modtog et nyt klokkerpar i provsteboligen ovenpå generalforsamlingens klokkervalg. De følte sig omtrent ligeså nye, som de to sprøde klokkerspirer, der trådte ind ad døren på 5. gang efter midnat. Hele det første klokkerat handlede for Stuart og Lill (som begge deltog i de ugentlige klokkermøder) om at lære stedet og dets beboere at kende og afprøve nye ideer. Der var mange nye ting at gå på opdagelse i; alt lige fra hvordan Brugsen havde nedsat sig som ejendomsforretning og modtog indtægter fra fremlejede værelser, til hvordan kollegiet viste sig at være i overhængende fare for fremtidig konkurs. Overraskelserne stod i kø, og klokkermøderne havde det med at trække ud til natlige seancer.

""Don't lose this", husker Stuart, at Lill viskede til ham, før han gik på talerstolen foran den store forsamling i Store Sal."

For provstefamilien var det at flytte ind på Regensen lige som at gå i gang med et hvilket som helst andet regensliv. De følte, at de tilhørte en 'regensgeneration', og derfor var der også en snært af efterladthed at føle, da de første fra deres generation begyndte at flytte ud. "Særligt da vores første klokkere begyndte at flytte ud, tænkte vi – ej, det kan de da ikke, hvem skal vi nu spørge", husker Lill. "Først tænker man, at Regensen ikke kan blive det samme uden dem, men selvfølgelig kan den det," tilføjer Stuart og fastholder, at den fase er de kommet over. Efter de første fem år var de ikke længere det nye provstepar. Nu kendte de alle procedurerne og var opgraderet til at være Regensens hukommelse og traditionsbærer nr. 1. "Efterhånden har vi ikke alene en fornemmelse af, hvad vi skal have et svar på. Vi har også en fornemmelse af, hvilke beboerinterne ting, vi *ikke* skal vide noget om," fortæller Lill.

Hvordan kan man være en familie, når man bor sammen med 102 andre mennesker?

De to yngste medlemmers trivsel spillede en særlig stor rolle for provstefamilien, både før og efter indflytningen, men det gik heldigvis let for Oscar og Amelia at falde til. Allerede den første gang de besøgte Regensen, færdedes de hjemmevante rundt mellem alle de mange mennesker, og der blev taget godt imod dem. "Vi vil gerne bo sammen med alle dem der", husker Lill, at børnene sagde efter det første møde, og så var den endelige beslutning ligesom taget.

De to provstebørn blev begge sidenhen optaget i hver sin regensforening, og de forsøger så vidt muligt at være hjemme til Provstete for ikke at misse lejligheden til at møde de nye indflyttere. "Børnene har vist sig at være meget robuste, for det er et uroligt hjem, hvor klokken ringer, der farer regensianere ind og ud ad døren, godnathistorier er blevet

Foto: Anne Katrine Lykke Bie

afbrudt, og vi har kørt med den her åben-dør-politik", forklarer Stuart.

"Det har faktisk været en gave for os som familie at bo her, fordi vi altid har været fælles om det at have Regensen", konkluderer Lill, "og for børnene har det haft stor betydning, at de har oplevet et festmiljø, men også at de har fået alle mulige sociale aktiviteter, de deltager i. Regensianerne har været enormt gode til at inddrage børnene." "De har fået mange 'social skills'," supplerer Stuart, "og Regensen er blevet en integreret del af den måde, vi er sammen på som familie." Ifølge Amelia tænker hun slet ikke over, at der kan være noget mærkeligt i at bo sammen med 102 unge mennesker: "Det er bare ens hjem. I virkeligheden er det mere mærkeligt at være ude hos andre, som ikke har en Regens."

At provstefamilien har engageret sig komplet i Regenslivet kan både familiens deltagelse i sjoflinger ved Revyen, Regensens årlige fester og utallige embedsmandsmiddage bære vidne om. Tidligere havde Stuart og Lill engageret en kok til at lave mad til embedsmandsmiddagene, men da kokken ikke kunne påtage sig opgaven længere, blev de mere eller mindre tvunget til selv at tage kartoffelskræller og grydeskeer i hænderne. Siden har det været et fælles familieprojekt, og børnene deltager i forberedelsen af middagene, der igennem de seneste 25 år har udviklet sig fra at være intime seancer med 10-12 embedspersoner til at være kæmpemiddage for helt op til 32 embedspersoner, der sidder tæt presset sammen i spisestuen på 5. gang. Som noget nyt har provstefamilien startet en tradition med temabaserede embedsmandsmiddage, sådan at embedsfolkene kommer udklædte og bidrager med forskellige indslag, der passer til temaet.

"You can't keep it down"

Det store, brændende spørgsmål er selvfølgelig, hvordan provsten og provstefamilien har oplevet Regensen og dens skiftende stemninger i løbet af de sidste 10 år. Da man lige havde indført fremdriftsreformen, var der selvfølgelig en masse gisninger om, at den formentligt ville kvæle engagementet og få de studerende til i al flittighed at bruge mere tid på studierne og sjofle det sociale liv. Sådan gik det heldigvis ikke, og Stuart maner med det samme den fordom til jorden: "Fremdriftsreformen virker ikke til at have påvirket regenslivet så markant, som man troede det for år tilbage. Der er stadig masser af engagement og overskud hos de nulevende regensianere, og der er masser af ansøgere til de ledige pladser." Det virker til, at regensianerne ikke kan undvære det sociale liv, og derfor vil det altid være en del af stedet. Udviklingen har ikke lagt en dæmper på folks overskud og energi, og stemningen er langt fra kedelig: "Du har placeret over 100 mennesker sammen, og folk kan ikke holde op med at være sociale. You can't keep it down!", konkluderer Stuart.

"At sikre Regensens fremtid økonomisk sammen med en række super dedikerede regensianere har været noget af det, jeg har været mest stolt af at være en del af i min tid som provst"

En af de ting, der til gengæld har forandret sig i løbet af de sidste 10 år, er stemningen imellem alumnerne. Tidligere var der måske lidt en tendens til, at man udfordrede hinandens grænser og sleb hinandens kanter lidt meget af. I dag er regensianerne nok lidt mere

inddragende og accepterende, og der er en større accept af hinandens forskelligheder, reflekterer Stuart. Og han fortsætter: "Regensianerne er blevet rigtig gode til at tage imod og fejre de nye indflyttere, før de egentlig har præsteret noget." Det betyder, at indflytterne hurtigere fatter tillid til deres nye regensliv og hurtigere kommer i gang med at deltage aktivt i Regensen, end de måske gjorde tidligere. Indflyttere starter nu selvstændige projekter op og får embeder, mens de stadig er indflyttere, og der er ligesom rum til, at de kan komme med nye ideer. Indflytterne 'popper' simpelthen tidligere, hvilket er godt, fordi regenslivet generelt er blevet lidt kortere. "Nu flytter de fleste ud, fordi de er blevet kandidater, og man ser sjældent nogen, der bor her i de fulde 5 år, medmindre de får en ph-d undervejs. Begejstringen er ikke dalet, og det virker til, at regensianerne får virkelig meget ud af deres regensliv, selvom det for mange kun varer 3-4 år," forklarer provsten.

En anden forandring er, at der er blevet mere plads til internationale studerende på Regensen. De internationale studerende er nu en større gruppe end tidligere, de bor på Regensen i længere tid end tidligere, og de er kommet til at spille en mere aktiv rolle i regenslivet og på indflytterholdene. Grise har fået stemmeret til generalforsamlingen, og der er på nuværende tidspunkt nogle meget aktive grise, som varetager embeder m.m.

Sjoflingskulturen er også et område, der har forandret sig. Nu ser man sjældent en sjofling, som går på én bestemt person, det er mere grupper, der sjofles. "Folk siger fra nu på en anden måde, end man gjorde tidligere," forklarer Lill.

Når man er provstefamilie og bor på Regensen i lang tid, kan man virkelig se, hvordan foreningernes kultur, selvforståelse og deres 'brand' ændrer sig ganske hurtigt. Måske er det endnu lettere at observere via foreningerne, men i virkeligheden gælder det for hele Regensen, at stemningen nu engang formes af de personer, der bor der på det pågældende tidspunkt.

Det er meget mere end fester og ballade

Et af de områder, der har flyttet sig enormt meget de sidste 10 år, er samarbejdet i Kollegiesamvirket. De fire kollegier har lært hinanden bedre at kende, og samarbejdet på tværs i KS er blevet bedre. Den årlige KS-fest er ikke længere en lidt underlig fest, hvor man ikke rigtig ved, hvad man skal hos hinanden og hvem de andre er. KS-festen er blevet en større og meget vigtig, årlig mærkefest, som alle støtter op om.

Det er ingen hemmelighed, at den økonomiske fremtid så enormt dårlig ud, da Stuart blev regensprovst og begyndte at sætte sig ind i den komplicerede økonomiske og organisatoriske historie bag Regensen og KS. Det var en opgave i begyndelsen at få folk overbevist om, at vi stod på økonomisk gyngende grund, men i fællesskab med regensianerne og alumnerne på de tre andre kollegier lykkedes det efterhånden at få skabt et mere økonomisk bæredygtigt KS. Regensianerne har været enormt engagerede i renoveringsprojekterne og har været med til at søge penge, hvilket er noget helt nyt i forhold til tidligere. "Folk er virkelig med på, at vi skal gøre noget for at bevare stedet," supplerer Lill. X-institutionen er kommet mere på banen og er blevet en aktiv medspiller sammen med Kollegiesamvirket, hvad angår de udadvendte aktiviteter såsom at skrive fondsansøgninger. Årligt kan KS nu henlægge ca. 35% af overskuddet til fremtidige istandsættelsesprojekter, og lidt over 50 mio. kroner i fondsstøtte er strømmet igennem KS som helhed over de seneste 10 år og er blevet omsat i restaureringer. "De fire kollegier har ikke set så godt ud i lang tid, som de gør nu", forklarer Stuart, og der arbejdes simpelthen mere strategisk i KS.

"At sikre Regensens fremtid økonomisk sammen med en række super dedikerede regensianere har været noget af det, jeg har været mest stolt af at være en del af i min tid som provst," konkluderer han.

"Da klokkerne holdt tale for os til fejringen af vores 10-års jubilæum, nævnte de på baggrund af deres eget indblik, at man som provst laver mange ting, som aldrig bliver set af regensianerne. Det er et stort arbejde, men når det fungerer, så er det ikke et arbejde, de fleste bemærker. Rollen som provst er ikke nedskrevet og defineret med skarpe grænser, og hvis man skrev den ned, ville man ødelægge magien." Der findes ikke et forfatningspapir, som dokumenterer, hvad provstens opgave er og hvad Regensrådets opgave er. Som provst fylder man selv rollen ud langsomt og efterhånden, som man tolker og aflæser stedet. "Vi er meget mere English common law end European forfatnings-drevet. Det er præcedens og erfaring, som afgør, hvad der er op og ned i sager. (...) Du får meget mere ud af at bruge de positive og engagerede kræfter, der er omkring dig, og du når ingen vegne uden at have fællesskabet med dig. Man må bare have tillid til alle de unge mennesker, man skal arbejde samme med. Det er learning by doing!," afslutter Stuart

10-årsjubilarerne Oscar, Stuart, Amelia og Lill foran indgangen til 5 gang. Foto: Rikke Lagersted-Olsen

Aftenens kvinde i skysovs, i tiltagende frøperspektiv:
Eva Smith til Juleballet i 1997.
Foto: ukendt fotograf.

Uddrag fra Eva Smiths biografi *Jeg håber, at jeg har gjort en forskel*

Af Anne Knudsen og Steen Valgreen-Voigt

I slutningen af 1997 blev Eva bedt om at komme til et såkaldt slåbrokarrangement på Regensen. Det gamle kollegium skulle have ny provst. De ville gerne have en jurist, og ud over Eva havde de spurgt Henrik Zahle, førende ekspert i forfatningsret, og Ditlev Tamm, professor i retshistorie, om at komme og holde et foredrag for alumnerne på Regensen.

Efter foredragene kunne kollegiets beboere, alumnerne, stille spørgsmål, og det hele skulle munde ud i, at alumnerne indstillede til bestyrelsen, hvem de helst ville have som ny provst. Det hedder slåbrokarrangement, fordi der ved denne begivenhed ikke er noget krav til påklædning på det ellers traditionsbårne kollegium, og mange derfor møder frem i slåbrok. Titlen provst kommer af, at kollegiet oprindeligt fortrinsvist optog teologistuderende. Provsten er den øverste leder af kollegiet.

Efter at alumnerne havde voteret, besluttede de sig for at pege på Eva, som dermed blev den første og hidtil eneste kvindelige provst af de foreløbig 66 provster, der gennem tiden har resideret på Regensen.

– Det var jeg selvfølgelig meget smigret over. Det var jo ikke hvem som helst, jeg havde været oppe imod. Jeg husker ikke i dag, hvad mit foredrag handlede om, men det var formentlig om vidnebeviset, som de unge også syntes var vældigt interessant.

Det var heller ikke hvilket som helst kollegium, Eva var blevet provst, eller forstander, for.

Regensen, der ligger bag buegangen over for Rundetårn i København, blev stiftet i 1623. Det er Danmarks næstældste kollegium, hvor 100 studerende ad gangen i snart 400 år under historiens vingesus har holdt fast i stolte traditioner med højt til loftet og "studentikos livsglæde", som de selv skriver.

– Det passede os faktisk fint at flytte. Vi havde solgt vores hus på Stockflethsvej og var flyttet ind i en lejlighed i Løvstræde, hvor vi kun havde de to yngste boende hjemme.

– Desværre havde vi en overbo, som var meget støjfølsom. Han boede lige over børnenes afdeling, og så snart de larmede lidt for meget efter hans smag, kom han rendende og gjorde vrøvl. Der var altid alle mulige ting i vejen.

På et tidspunkt fandt overboen ud af, hvor Eva og Oles soveværelse var placeret.

– Så satte han klokken seks om morgenen en grammofon, der spillede marchmusik, lige ovenover. Når vi gik op og bankede på for at sige, at nu måtte han slukke, var han ikke hjemme. Det var noget tungt at have med ham at gøre, så det passede os godt at flytte. Det endte heldigvis med, at vi solgte lejligheden til ham. Vi kunne jo ikke byde andre det ubehagelige naboskab.

På Regensen fik Eva og Ole en kæmpestor lejlighed i tre etager på over 250 kvadratmeter, hvor de ikke kunne genere nogen naboer.

Provsten på Regensen er hovedansvarlig for kollegiet og er kollegiets talsmand udadtil. Det er ikke et fuldtidsjob, og Eva var stadig professor på universitetet.

– Ifølge vedtægterne skal provsten være en ansat forsker på universitetet, helst en professor. Man får ikke løn for arbejdet. Man kan sige, at lejligheden er lønnen. Den var meget billig.

Da Eva var den første kvindelige provst i Regensens historie, opstod der en ivrig diskussion om, hvad hendes mand, Ole, skulle hedde.

– Der var et forslag om, at han skulle hedde provstgemal, men de blev enige om, at han, ligesom forgængernes ægtefæller skulle hedde provstinde. Så Ole blev provstinde.

Der gik ikke lang tid, før Eva og Ole havde den store lejlighed helt for sig selv. Efter et halvt års tid blev deres søn Rune selv alumne på Regensen, og det samme gjorde Ida et stykke tid senere.

"Der var et forslag om, at han skulle hedde provstgemal, men de blev enige om, at han, ligesom forgængernes ægtefæller skulle hedde provstinde. Så Ole blev provstinde."

– Jeg var formand for optagelsesudvalget, men trådte selvfølgelig uden for døren, da mine egne børn skulle behandles. Men det gjorde vi jo alle sammen, hvis vi kendte ansøgerne.

Eva husker, at medlemmerne af optagelsesudvalget nogle gange anvendte nogle mærkelige begrundelser for, hvem det skulle optages.

– Det var svært at vælge. Der lå jo en masse ansøgninger, som var nogenlunde ens. "Troels, hedder ham der. Vi har jo i forvejen tre, der hedder Troels, så skal vi ikke tage en af de andre?" kunne man for eksempel sige.

– Men ellers forsøgte vi selvfølgelig at få lige mange drenge og piger, og vi prøvede at fordele dem lidt på fag, så det ikke kun var jurister eller teologer. Vi kiggede også på, om det så ud som om, at folk var morsomme eller for eksempel kunne spille et instrument, så de kunne bidrage til fællesskabet på en god måde.

Fællesskabet er vigtigt på Regensen. Værelserne er af meget forskellige størrelse, så hver gang, der kommer nye ind, rykker de gamle til større værelser. Den megen rotation betyder, at hver enkelt studerende lærer mange godt at kende på kollegiet.

Med til fællesskabet på Regensen hører også de mange selskabelige foreninger.

Historikere mener, at Regensens stolte foreningstradition udsprang af kong Frederik VI's forbud mod foreningsdannelse, der blev gennemført i 1820. Studenterforeningen på Regensen blev grundlagt samme år, formentlig i en slet skjult protest.

Den dag i dag har Regensen otte foreninger, der ud over middage og andre aktiviteter bekriger hinanden med smædesang og de såkaldte "sjoflinger" under de traditionelle festmiddage på Regensen.

Eva og ikke mindst Ole elskede disse sjoflinger, der balancerer hårfint mellem studentikos humor og en sofistikeret form for social kontrol.

– Det kunne for eksempel være opdragende vers. Hvis man havde været ude for noget ubehageligt fra en person, så kunne vedkommende blive hængt ud i et smædevers. Vi var næppe flyttet ind, før der kom et smædevers om, at vi ikke havde holdt en reception for alle alumnerne.

Traditionen var, at alumnerne nytårsaften kl. 24 kunne gå over til provsten og sige godt nytår. Da Eva og Ole ikke var i lejligheden den aften, fordi de først skulle tiltræde et par dage senere, syntes de unge, at de burde have været inviteret til en anden dag.

Ole var også flittig leverandør af smædevers til festerne, som den gang en af de studerende havde lånt et af hans slips til en jobsamtale, men glemt at aflevere det tilbage.

– Det er et typisk eksempel på en sjofling. Den går på melodien "My darling Clementine":

Midt i byen, på Regensen boede Rasmus Good and Bad
ville søge sig en stilling, passende til hans format.

Rasmus Gutknecht, Rasmus Gutknecht
du som fik mit slips til lån
mange måneder er gået
får jeg det tilbage mon

Åh mit slips var rødt som blodet, skænkede mig af lykkens fe
når jeg trak det over hovedet, var jeg sikker på succes.

Rasmus Gutknecht, Rasmus Gutknecht
du som fik mit slips til lån
mange måneder er gået
får jeg det tilbage mon

Nu til enden på historien, pay attention to my lips
Rasmus han fik ingen stilling, men beholdt mit gode slips.

Rasmus Gutknecht, Rasmus Gutknecht
du som fik mit slips til lån
mange måneder er gået
får jeg det tilbage mon

Der var mindst seks-syv store fester om året, heriblandt Lindefrokosten og Lindeballet. De er opkaldt efter Regensens stolte symbol, lindetræet, Frk. Lind, der står i midten af Regensens gård. Frk. Lind blev plantet i 1785 af Regensens daværende provst, A.C. Hviid, da han fik en søn og ville plante et træ som symbol på vitalitet.

Ud over de store fester afholdt Eva og Ole to gange om året middag for de alumner, der havde tillidshverv, og når der kom nye alumner, inviterede de til "provste-te".

– I begyndelsen syntes jeg, at festerne var helt fantastiske og sjove. Men efterhånden blev det knapt så sjovt. Sådan er det jo med den slags ting, der gentager sig. Jeg syntes også, at revyerne var helt utroligt morsomme de første gange, men efterhånden blev det for meget det samme og lidt for meget med pik og patter.

Det mest krævende var, at Eva til alle festerne skulle holde en tale, som både skulle have et begavet indhold, være morsom og hverken være for lang eller kort.

– Nogle gange gik det rigtigt godt, og jeg havde hørt nogle af de unge sige til deres venner uden for Regensen: "Du skal komme til vores næste fest og høre provstens tale". Forventningerne blev altså skruet helt op. Seks til syv taler om året er temmelig mange, og jeg havde jo ikke en gang som præsterne et skriftsted at gå ud fra. Alt skulle komme fra mig selv, så jeg syntes, at det blev rimeligt belastende til sidst.

En anden rolle, som Eva fik på Regensen, var rollen som reservemor, når noget var galt.

– For eksempel kan jeg huske én, Jeppe hed han, der fik stjålet sin cykel. Han gik på politiets auktioner for at købe en ny. Pludselig fik han øje på sin egen cykel, som stod aflåst. Han låste den op og cyklede hjem. Politiet mente, at han havde stjålet cyklen. Derfor måtte jeg snakke med politiet og fortælle, at der var tale om en misforståelse. Sådan nogle ting kom de studerende af og til med.

Men et sted satte Eva grænsen.

– Alumnerne kunne komme og sige, at deres forældre skulle sælge et sommerhus. "Tror du, at du kan hjælpe dem med det?" Nej, det kunne jeg ikke. Men mere personlige ting for de unge tog jeg mig gerne af. Vi forsøgte også at hjælpe, hvis nogen sad fast i specialesumpen og den slags ting. Der kunne også være nogle, der ikke kunne betale deres husleje, men det lykkedes altid at få det klaret. Jeg har aldrig måttet smide nogen ud.

Et andet tilbagevendende problem var, at nogle af de studerende var svære at få til at flytte, når de havde afsluttet deres studier.

– De måtte kun bo der et halvt år efter, at de var færdige. Der var af og til nogle, der

Afgående og tiltrædende regensprovst Leif Grane og Eva Smith, der til Juleballet i 1997 gør øvelser udi en af de regensielle kernediscipliner: retorisk akrobatik og forførende ordgyderi.

trak den lidt i ørerne. Det er meget billigt at bo på Regensen, så det var urimeligt, at de blev boende efter, at de var færdige. De fik nogle venlige skub.

Kort inden, Eva tiltrådte, var Regensen blevet restaureret for omkring 30 millioner kroner. En strid om betalingen var endt i landsretten. Pengene var formelt lånt i Undervisningsministeriet, men det var den gamle provst ikke tilfreds med, så han havde skrevet under på lånet "under protest".

"Der findes faktisk en morsom sang på Regensen, der handler om, hvordan alt ordnes, fordi man altid kan møde en regensianer. Det er et stort broderskab."

– Men de ord havde jo ingen juridisk gyldighed. Regensen skyldte pengene.

Regensen havde tabt sagen i landsretten, og nu var den appelleret til Højesteret. Det var derfor, at Regensens bestyrelse var opsat på, at den nye provst var jurist.

Eva var ikke i tvivl om, at de skyldte pengene, og at Højesteret ville nå til det samme resultat. Derfor gik hun efter et forlig.

– Jeg syntes, at jeg havde rimelige kort på hånden, for trods alt ser det jo ikke godt ud, at Undervisningsministeriet sagsøger fattige studerende. De måtte også være interesseret i et forlig.

Eva og Undervisningsministeriet blev enige om at omlægge gælden til et rente- og afdragsfrit lån i en periode. Spørgsmålet var, om det skulle gælde 20 eller 25 år.

– Jeg foreslog, at vi mødtes på midten og sagde 23 år. Det udløber så i 2023. Det var ikke tilfældigt valgt, for jeg vidste, at det år fylder Regensen 400 år. Jeg tænkte, at der derfor kunne være gode muligheder for, at lånet vil blive eftergivet. Det må vi så se, om det bliver.

Mens Eva var provst, udbrød der en nat i januar 2003 brand i Regensen.

– Det var især taget, der brændte. Det var meget dramatisk. Brandvæsenet ville vide, hvor mange mennesker, der var derinde. Men det kunne vi jo ikke svare på. Vi vidste ganske vist, at den og den var rejst hjem, men de kunne jo sagtens have givet nøglen til en kammerat, der kunne sove der. Så brandvæsnet var nødt til at brække alle dørene op for at sikre sig, at der ikke lå nogen og sov et eller andet sted.

– Mens de slukkede branden, stod vi på gaden. Det var bidende koldt, men heldigvis havde brandvæsenet sørget for at få nogle busser kørt frem til stedet, som vi kunne sidde i. Tanken var faktisk, at vi skulle evakueres i busserne til et eller andet sted. Men inden det kom så vidt, fik brandvæsenet slukket så meget, at de fleste kunne gå tilbage til deres værelser.

Eva ved ikke, hvordan branden opstod. Måske var det nogle håndværkere, der havde udløst den, men det kunne også være en hjemløs.

Eva og Oles opgang til lejligheden førte op til et loft, der gik gennem hele ejendommen. På et tidspunkt forsvandt forskellige ting. Blandt andet forsvandt Evas pung.

– Jeg beskyldte Ole for at have taget den: "Det kan kun være dig. Jeg er sikker på, at jeg lagde den der, og der er kun os to i huset." Der forsvandt også mad. "Har du nu igen spist det, vi skulle bruge Ole! Du kunne da godt lige spørge, og hvordan kan du spise en

hel ost?"

En dag fandt de ud af, at der boede en hjemløs oppe på loftet, som om aftenen kom ned og tog, hvad han kunne finde. Eva gætter på, at det kunne være ham, der havde røget på loftet.

Ingen kom til skade ved branden, men til gengæld opstod der et andet problem, da Undervisningsministeriet efterfølgende hævdede, at Regensen ikke var forsikret.

– "Vel er vi så. Staten er jo selvforsikret," sagde jeg. Men ministeriet mente, at vi nok "var faldet ned i et hul".

Økonomistyrelsen havde nogle år forinden sendt et brev til alle styrelser og institutioner om, at de selv skulle stå for deres forsikringer. Styrelsen måtte dog erkende, at de ikke kunne finde det brev, de mente at have sendt til Regensen, men fastholdt, at sådan var det. De ville ikke dække udgifterne for den store brand. Det var en katastrofe, og Eva meddelte, at hun ikke kunne acceptere det.

Kort efter kom der et langt brev fra Kammeradvokaten, hvor han hævdede, at uanset om Regensen havde fået et brev eller ej, så var det noget, der var blevet aftalt generelt, og det burde Regensen selv have holdt sig orienteret om, og under alle omstændigheder var forsikringsforholdet ophørt for fremtiden.

– Jeg skrev tilbage, at det var en begunstigende forvaltningsakt, at vi var forsikrede, og at det kan man ikke bare fjerne ved at skrive en generel meddelelse et eller andet sted. Den skal decideret meddeles, og det endte med, at Kammeradvokaten trak følehornene til sig. Både med hensyn til den aktuelle brand og fremtiden. Det ville jo have kostet os en formue at forsikre os lige efter en sådan brand.

Eva mener, at afgørelsen måske også skete under indflydelse af, at flere af Regensens studerende efter endt uddannelse var blevet ansat hos Kammeradvokaten.

– Jeg siger det ikke kun for sjov. Da vi for eksempel skulle forhandle om gælden til Undervisningsministeriet på de 30 millioner kroner, var det med en, der havde boet på Regensen. Der findes faktisk en morsom sang på Regensen, der handler om, hvordan alt ordnes, fordi man altid kan møde en regensianer. Det er et stort broderskab.

– Vi havde også en advokat til at hjælpe os med ansøgninger til fonde og den slags, som var os meget venligt stemt, og som også selv sad i et hav af bestyrelser. Han var også gammel regensianer. Der er en masse foreninger, hvor sammenholdet lever videre, efter folk er flyttet fra Regensen.

Et af de berømte netværk var det, hvor både Jens Otto Krag og K.B. Andersen var medlemmer i sin tid. Også Simon Spies og Mogens Glistrup var regensianere.

Eva og Ole er ikke i tvivl om, at Glistrups humoristiske og krøllede tankegang blandt andet går tilbage til hans tid på Regensen.

– Hans vanvittige forslag om, at Forsvarsministeriet blot skulle bestå af en automatisk telefonsvarer, der siger, "vi overgiver os" på russisk, var typisk humor fra Regensen.

Seks år blev det til som provst på Regensen, inden Eva og Ole i 2004 flyttede videre til et hus i Kartoffelrækkerne ved Søerne i København.

– Vi havde en sjov tid på Regensen, og Ole ville måske gerne have været blevet lidt længere. Han syntes, at det var morsomt at føle sig som student igen.

Afgående og tiltrædende regensprovst Leif Grane og Eva Smith, der til Juleballet i 1997 gør øvelser udi en af de regensielle kernediscipliner: retorisk akrobatik og forførende ordgyderi.

Regensens fortabte søn – Regin Prenters liv, værk og forhold til Regensen

Af Andreas Riis Damgaard, sognepræst i
Præstevang Kirke, Hillerød Provsti (2014-2017, HOF)

Den selvbiografiske genre indeholder nogle af verdenshistoriens største og mest rørende mesterværker. Tænk bare på den nordafrikanske biskop Augustins smukke *Bekendelser* eller Ernst Jüngers vitalistisk, nøgterne skildring fra stillingskrigene 1914-1918 I *Stålstormen.* Indenfor den danske litteratur kan man særligt fremhæve værker som den tidligere VP Jens Baggesens rejsebeskrivelser *Labyrinten* eller Thorkild Hansens vidunderlige dagbogsoptegnelser fra sin tid som ung dansk flanør i 1950'erne i *Et atelier i Paris.*

Den vigtige og centrale skikkelse i dansk teologi Regin Prenter (1907-1990) skrev også en selvbiografi med den lakoniske titel *Erindringer*. Den udkom i 1985 på forlaget Aros (i dag en del af forlaget Eksistensen). Og allerede ved dens udgivelse stod én ting pinligt klart: Bogen indskrev sig ikke som et hovedværk inden for genren – og heller ikke som et hovedværk i Prenters forfatterskab. Stilen er knastør, og i Prenters beretninger lader den faktisk til decideret at nedtone forfatterens talrige bedrifter.

Dette virker besynderligt, eftersom Prenters liv hverken var uspændende eller kedeligt. Der burde vitterligt være rigeligt med stof til en fyldig og fængende selvbiografi, hvilket er blevet påvist i Svend Bjergs biografiske bog *Århusteologerne. P.G. Lindhardt, K.E. Løgstrup*, *Regin Prenter, Johannes Sløk – Den store generation i det 20. århundrede* fra 1994. Det er uklart, om det er manglen på et sådant vellykket selvbiografisk værk, der resulterer i, at Prenter er den absolut mindst kendte af de fire århusteologer. Eller om det rettere er grunden til, at Regin Prenter formodentligt er fuldstændig ukendt for langt de fleste, som læser dette tidsskrift. For hans liv var fyldt med alt fra studieture i Europa under fascismens klamme åg til stiftelsen af Det Teologiske Fakultet i Århus umiddelbart efter krigen.

I det følgende vil jeg forsøge at give et indblik i Prenters spændende livsforløb i en overbliksagtig gennemgang. Dernæst beskriver jeg i korte vendinger, hvad der gør Prenters ståsted i dansk teologi til noget særligt og på sin vis problematisk i tiden efter 2. verdenskrig, hvor vores kultur på så mangfoldige måder ændrede sig. Herefter gennemgår jeg Prenters ensomme position som en forsvarer i dansk kirkeliv af en såkaldt 'kirkelig protestantisme'. Herefter opsummerer jeg hovedtræk i Prenters absolutte hovedværk inden for teologien *Skabelse og Genløsning 1-2*. Til sidst kommer jeg med en formanende kommentar fra Prenters hånd, om hvad der må rubriceres som en ode til Regensens ånd og fortræffelighed.

En buket af meritter og biografiske anekdoter

Regin Prenter voksede op i et lærerhjem i Frederikssund, gik på Metropolitanskolen sammen med Hans Scherfig og K.E. Løgstrup og startede efter sin studentereksamen på teologistudiet. I studietiden var han engageret i den grundtvigske foredragsforening Studenterkredsen, hvor han senere erindrede aftner med tæt røg, tidsskrifter og foredrag ved blandt andre Carl Nielsen, Kaj Munk og Johannes Jørgensen. Efter sin teologiske embedseksamen flyttede han fra sin fribolig på Regensen og rejste gennem Tyskland. Det var i 1932 under den gryende nazistiske epoke i Weimar-republikkens sidste, krampagtige tider. En uafklaret og nervøs tid, hvor der stadigvæk vajede knaldrøde sovjetfaner fra altaner i Hamburgs arbejderkvarter St. Pauli, og altså før Det Tredje Riges voldsprægede og undergangskultiske regime tog over. Prenter hørte Adolf Hitler tale i Altona ved Hamburg og var i særlig grad forarget over, at hans tanker var "forbavsende banale" og mest af alt bestod af "dårlige vittigheder om hans politiske modstandere". På sin videre rejse kom han til at bo på Séminaire Protestant i Strasbourg, hvor han bl.a. diskuterede med den senere berømte teolog Theodor Weber og endte med at spille Mozart-sonater med den ungarske stjerneforfatter Lászlo Szenes.

I løbet af sin dannelsesrejse igennem aftenlandets undergang nåede Prenter desuden at bo og studere i byen Bonn i perioden 1933-1934, hvor han læste under den schweiziske teolog Karl Barth. Barth var uden tvivl den mest indflydelsesrige teolog i Tyskland i det 20. århundrede, og derudover har han som den eneste teolog udover Martin Luther King prydet forsiden af Time Magazine. Som Prenter fortæller, oplevede han under sit studieophold, at Barth nægtede at heile til de mange studerende på universitetsbænkene, der sad i SA-uniformer under forelæsninger. I stedet foreslog han en salme og et bibelvers. Denne ydmygelse af de uniformsklædte "brune" resulterede i en lille lokal sejr mod regimet, da uniformerne blev yt i auditoriet i Bonn hos Barth.

"Prenter hørte Adolf Hitler tale i Altona ved Hamburg og var i særlig grad forarget over, at hans tanker var "forbavsende banale" og mest af alt bestod af "dårlige vittigheder om hans politiske modstandere"

Prenter skulle senere, ligesom sin læremester, blive professor i teologi i 1945. Men som meget andet under krigen kom denne udnævnelse til at foregå på en højst mystisk vis. Under besættelsen fungerede Prenter nemlig som en form for mellemled for de kurérer, der transporterede illegale blade for modstandsbevægelsen, og af denne grund måtte han i krigens 11. time gå under jorden. Fra sit skjul oplevede han, hvordan hans doktorafhandling Spiritus Creator blev antaget ved Københavns Universitet, og den 1. maj 1945 blev han næsten mirakuløst udnævnt til professor ved det nye teologiske fakultet på Århus Universitet. Der begyndte Prenter sit virke kun fire dage efter, da Danmark atter var frit – på trods af at han på grund af sit solide modstandsarbejde var blevet tilbudt stillingen som kirkeminister i den nye samlingsregering, den såkaldte "Frihedsregering" under Vilhelm Buhls ledelse. Han afslog som sagt ministertaburetten og helligede sig i stedet universitetsteologien resten af sine dage.

Da Regin Prenter var kendt som en behersket, afmålt mand, så hænger hans lidt kedelige erindringsfremstilling formodentligt sammen med de karaktertræk. Uagtet beskyldninger for en selvbiografi, hvor forfatteren sætter sit lys under en skæppe, så skal man retfærdigvis indvende, at hvad Regin Prenter manglede her, det havde han, når han skrev teologisk litteratur. Her indskriver han sig blandt sit århundredes største teologiske forfattere, som formåede at grave i traditionen og skabe ny og vedkommende teologi på baggrund af sine mange erfaringer i livet. I det følgende skal vi se nærmere på Prenters teologiske ståsted, som var moderne og traditionelt på samme tid, og på hans mystiske og lettere bedagede holdninger – som på sin vis står i opposition til resten af forfatterskabet.

Et stænk højkirkelig englænder og svensker, to dele Karl Barth,
tre dele Grundtvig og toppet med Luther for resten…

…så har man en teologisk cocktail, der matcher Regin Prenters teologi. For han bredte sig over et meget stort område inden for den systematiske fagteologi, samtidig med at han skrev bøger af et mere folkeligt tilsnit. Som indledningsvist pointeret, er det ikke urimeligt at påstå, at Prenters teologiske hovedværker er mere komplekse i deres udgangspunkt, end de andre århusteologers. Eller rettere sagt: De er langt mere teologisk-dogmatiske, hvilket nok også er grunden til, at Prenter aldrig har haft en folkelig eller populær appel, der har rakt ud over universitetsteologiens snævre kredse. For sine teologiske hovedværker er han til stadighed kendt og anset som en af de største, hvorimod hans bøger, der har henvendt sig til den danske lægmand og menigkvinde, stort set er gået i glemmebogen. Begge sider, mener jeg dog, fortjener at blive belyst.

"Det er kombinationen mellem moderne teologi, inspireret af Tysklands og Schweiz' fremtrædende mellemkrigstidsteologer, og det oldkirkelige islæt, der gør Prenters hovedværd 'Skabelse og Genløsning' til noget særligt."

Flere protestantismer

For at begynde (efter et godt kristeligt princip) med det sidste først, så gjorde Prenter et stort arbejde i forsøget på at nuancere og positionere det, som han kalder 'kirkelig protestantisme'. Denne form for protestantisme betegnede han som sit eget kirkelige ståsted, og det udfoldede han nærmere i to af hans vigtigere bøger, henholdsvis *Ordet og Ånden* fra 1952 og *Protestantismen i Vor Tid* fra 1957. Udtrykket 'kirkelig protestantisme' var et konkret forsøg på at finde et ord, der kunne stå i opposition til den etablerede teologiske og kirkelige samlebetegnelse, der hedder 'liberal protestantisme'. Kortfattet kan denne beskrives som en teologi, der baserer sig i højere grad på humanisme og samfundsvidenskab end dogmer, kirkens riter og tradition og Biblens skrifter. Prenters bøger er begge velskrevne og savner ikke en polemisk, docerende tone. Formålet med udgivelserne var at beskrive, hvad "sand kirkelig protestantisme" er, skal og bør være i enhver henseende.

Dette udfoldede han med udgangspunkt i ordet "protestantismes" oprindelige mening og første brug i reformationstiden efter Martin Luthers startskud med de berømte aflads-

Teologisk Forenings Julerevy på Århus Universitet i 1946. Regin Prenter sidder yderst til venstre ved siden af Johannes Munck. Bagved sidder K. E. Løgstrup og Erling Hammershaimb. Foto: ukendt fotograf

teser, som han slog op på klosterkirkens port i Wittenberg i 1517. Selve brugen af ordet "protestantisme" blev for første gang brugt om Luthers bevægelse ved rigsdagen i Speyer i 1529, hvor de evangeliske stænder protesterede mod forsøgene på at standse det reformatoriske kristendomssyns fremtog i Tysklands fyrstedømmer. Reformatorerne protesterede mod en magt, der forsøgte at holde dem nede, for at holde på deres egen kirkelige magt, deres patent på udlægningen af Bibelen og forvalte kirkens sakramenter – dåb og nadver. Det er i skæret fra denne magtmisbrug og klamren sig til magten, at Prenter ser på verbet "at protestere". Man kan sige, at Prenter på ingen måde opfatter ordet som noget decideret negativt, selvom ordet i sin grundbetydning har den klang. Han afgrænser ordet som noget klart positivt, da protestens genstand var et modstandsdygtigt forsøg på at vidne og at træde i skranken for en sag, man ikke kan og må svigte. Altså en værdig protest, som har sin grund i bruddet med en korrumperet magt.

Eksemplet med rigsdagen i Speyer i 1529 er centralt for Prenter, fordi det er et klokkeklart eksempel på modstand mod det, som vi kan kalde for fortolkningsmonopol. Det betyder, at romerkirken i samtiden holdt på én endegyldig og trumfende sandhed, som kirken selv både var ophav til og fortolker af. Prenter fremhæver, at reformationens største bedrift i princippet var at sprænge denne opfattelse i en slags teologisk "disruption". Men Prenter mener dog, at denne sandhed ikke er blevet til flere sandheder, men at den har fået forskellige belysningsformer. Derfor kan man sige, at der altså her er en sammenhæng mellem romerkirkens opfattelse af den "ene sandhed", Ordets herredømme, som Prenter

"Gik man helhjertet ind deri (Regenslivet), oplevede man regenskammeratskabet som en vidunderlig ting. Det var åbent og tolerant, måske det mest tolerante, jeg har kendt. Både en indremissionsmand og en kommunist ville blive accepteret, blot de var gode regensianere."

kalder det, og den forståelse af sandheden, som Prenter har. Protestantismen var et teologisk fremskridt ifølge Prenter. Men samtidig havde protestantismen også en række uheldige følgevirkninger, idet man med opsplitningen i reformationstiden fik fragmenteret kirken og fik gjort den til statens undersåt, eller i hvert fald sammensvorne. Det skabte 'statskirkeligheden', som Prenter anså for at være sin fjende nummer ét.

Umoderne tanker efter krigen

Det er særligt statskirkeligheden i form af den danske folkekirke, som Prenter, forankret i det historiske udgangspunkt omkring reformationen, gik polemisk til i sit folkelige forfatterskab. Statskirkeligheden var efter hans opfattelse forankret i den liberale protestantisme, som altid anskuede evangeliet igennem verden i stedet for verden igennem evangeliet. Dette fandt Prenter, ligesom sin lærermester Barth, utilstedeligt og underligt, da det efter hans overbevisning var umuligt at beholde et positivt syn på menneskehedens vegne efter skyttegravenes umenneskelige rædsler og senere: "Antisemitisme, tortur og andre

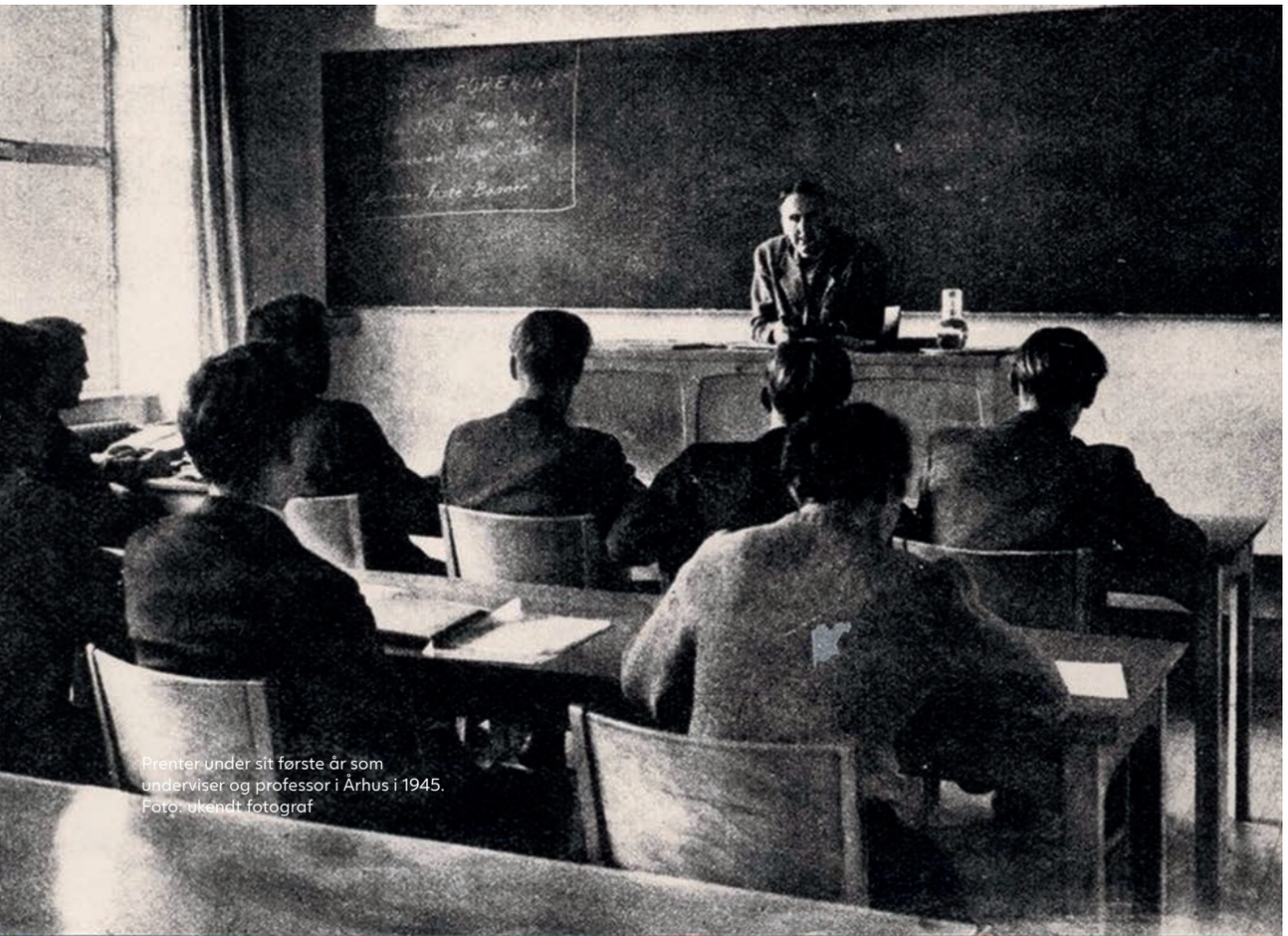

Prenter under sit første år som underviser og professor i Århus i 1945. Foto: ukendt fotograf

lignende fænomener, som man før første verdenskrig anså for at høre hjemme i den såkaldte mørke middelalder". Prenter tog altså her et opgør med liberalteologien overordnet set og satte det ind i en folkekirkelig sammenhæng.

Til sin udprægede ærgrelse så Prenter i sin samtid, hvorledes denne utidssvarende kristendom levede i bedste velgående blandt den danske befolkning – selv efter krigens død og ødelæggelse. Han skrev: "Læser man, hvad der f.eks. i *Information* skrives af læserbreve om kirkelige og religiøse spørgsmål, vil man ikke være længe om at opdage, at der i den danske befolkning findes en overordentligt udbredt mistillid til dogmer, præster, til religiøse autoriteter". Dette skyldtes ifølge ham selv, at hvis man spurgte hvem-som-helst i pressen om, hvad kirken var, så talte de om, hvad *den burde være*.

Denne form for moralsk indstilling stod i stejl modsætning til Prenters overordnede tankegang, som var, at kirken først og fremmest er baseret på dogmerne, på skriften og traditionen, og altså ikke på den liberale protestantismes anskuelser, der begynder med mennesket først. Prenters formål med denne del af sit forfatterskab var, ud fra egen betragtning, ikke at forklejne den liberale protestantisme og dennes "vej". Men derimod at fremhæve og forsvare den "kirkelige protestantisme" i en tid, hvor denne let kunne gå hen og blive glemt. Dette hang sammen med, at Regin Prenter i den samme periode kæmpede imod, at der kunne og måtte være kvindelige forkyndere i folkekirken. En holdning, der allerede på det tidspunkt virkede altmodisch og sært konservativ, eftersom kvindelige præster efter mange års diskussion var blevet accepterede på prædikestolen i 1949, hvor Johanne Hermansen Andersen blev ordineret.

Denne strid mod kvindelige præster, som ligger skjult i kulissen og bøgerne fra denne del af forfatterskabet, har resulteret i, at mange højre-kirkelige (f.eks. Indre Mission) og konservative kredse dyrkede Prenter. Det underlige er, at han på ingen måde delte deres bibelsyn, deres bibelske teologiske opfattelse eller deres konfessionelle udgangspunkt i øvrigt. Af samme grund er det, og har det været, svært at forene Prenters virke og hans kirkelige position med hans virkningshistorie og modtagelse i teologiske sammenslutninger.

En ny Athanasius – *Skabelse og Genløsning*

Så vidt Prenters samfundspolemik og kirkekritik. Men hvilke synspunkter udfoldede han sideløbende i sin forskning og sit akademiske forfatterskab? Af særlig vægtig betydning er ubestrideligt Prenters hovedværk *Skabelse og Genløsning*, med hvilket han formåede at være med til at revitalisere en gammel, oldkirkelig tradition fra en af den tidlige kirkehistories kirkefædre – Athanasius (296-373). Selvom værket overordnet set har mange flere facetter, og dets betydning derfor kan være umuligt at opsummere i korte bulletiner, så hersker der ingen tvivl om, at "genopdagelsen" og moderniseringen af Athanasius var Prenters største bedrift for eftertidens generationer af teologer.

Som omdrejningspunkt for hele værket står den klassiske forsoningslære – dvs. en forståelse af, hvordan alting hænger sammen inden for troens domæne. Prenter forsøger at tænke og fortolke sådan en forsoningslære på ny, men med rod i den tidligste kristne teologi. Alt for kort fortalt følger Prenters såkaldte forsoningslære det dogmatiske skema og rækkefølge: 1) Mennesket er blevet væk fra Gud, faldet på grund af sin ulydighed. 2) Derfor har Gud i sin kærlighed til mennesket ofret sig selv igennem Jesus Kristus for at be-

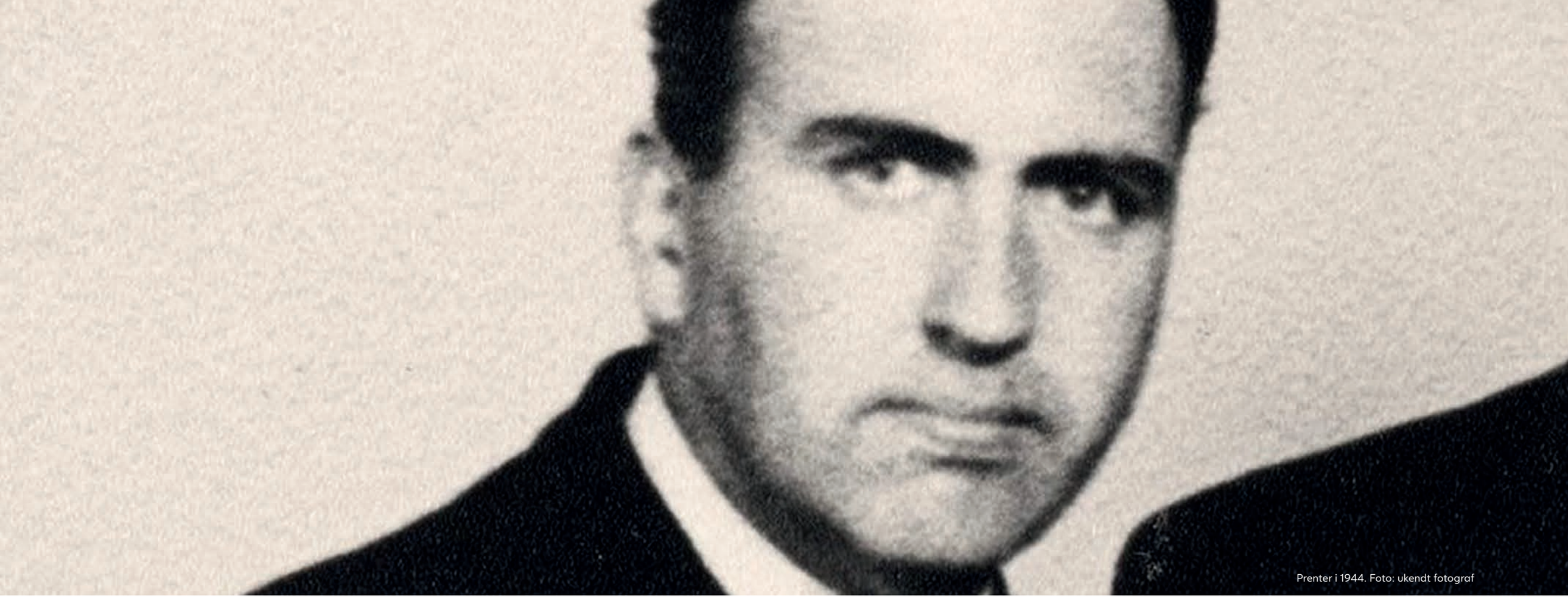

Prenter i 1944. Foto: ukendt fotograf

sejre døden. 3) Da Jesus opstod og gik gennem dødsriget og sejrede over døden, kan man sige, at Gud sendte Jesus i dødsriget for at give "Døden" tørt på. 4) Derved løskøber Gud igennem Jesu sejr mennesket fra dødens magt og skænker mennesket det evige liv, sådan som det var før faldet (1). Altså er hovedpointen, at Jesus Kristi sejr over døden også skal være vores fælles sejr over døden. Paradis er genfundet for os mennesker igennem sønnen, Jesus Kristus. Derfor er han den store "forsoner", han tager vores skyldner på sig, og genopretter tingene, sådan at faldet (1) ikke længere skal gælde for os.

Denne fremstilling af tingene er der som sådan ikke noget nyt i. Men akkurat Prenters måde at fremstille dette på, hans "cocktail" af forskellige traditioner kombineret med forsoningslæren, som den var hos den oldkirkelige teolog Athanasius er på sin vis ganske særlig i det 20. århundredes kontekst. Det er kombinationen mellem moderne teologi, inspireret af Tysklands og Schweiz' fremtrædende mellemkrigstidsteologer, og det oldkirkelige islæt, der gør Prenters hovedværd *Skabelse og Genløsning* til noget særligt. Fremstillingen af forsoningslæren i det værk har vist sig slidstærk og uomgængelige. Det skal rettelig siges her, at "genopdagelsen" af Athanasius' fremstilling af forsoningslæren kom gennem den svenske universitetsteolog Gustaf Auléns (1879-1977). Af samme grund kan man ikke tale om en egenhændig opfindelse af at smede denne oldkirkelige tradition sammen med moderne teologi. Dog kan man sige, at Prenters præsentation og fremstilling i bogen er mesterlig, og dette gør ham til reetableringen af den klassiske forsoningslæres egentlige banemand i protestantisk teologi – nationalt såvel som internationalt. Det skyldes en udbygning af forsoningslæren, hvor Martin Luthers skel og sammenhæng mellem "lov" og "evangelium" har en fremtrædende funktion.

Sagt på en anden måde, så kobler og forbinder Prenter Athanasius' forsoningslære, som opstillet i punkterne ovenfor, med Martin Luthers afgørende teologiske opfattelse af "lov og evangelium". Det kræver formodentligt lidt uddybning. Forenklet opstillet forholder det sig således, at Luthers forståelse af forholdet mellem lov og evangelium er en slags formel inden for protestantisk teologi, hvis hensigt altid er at spore teologi og forkyndelse ind på det at forstå det rette formål mellem de to størrelser – nemlig aldrig at sammenblande loven og evangeliet, men altid tænke på de to som uadskillelige størrelser. På den ene side står altså *loven*, der altid er Guds anklage af menneskets måde at leve på. I Bibelen kan særligt det dobbelte kærlighedsbud ("Du skal elske din næste som dig selv"), de ti bud og den gyldne regel ("Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem") fremhæves som eksempler på dette. Mennesket skal altid i sin færden på jorden holde fast i sig selv og forholde sig til sin egen tendens til at fejle, kaldet syndighed i

kristendommen, med det for øje, at mennesket ikke kan gøre alting korrekt og godt. Her kommer evangeliet ind i billedet. For på den anden side står evangeliet til alle tider. Det er Guds trøstende ord om menneskets oprejsning, om at mennesket er taget til nåde i Guds øjne. Denne opfattelse, at mennesket altid er en synder og retfærdig på én og samme tid, hænger sammen med Luthers formulering af, at mennesket udelukkende retfærdiggøres igennem troen. Altså ikke ved den opfattelse, at vi som mennesker kan frelse os, fordi vi selv mener, at vi gør det rigtige og rene.

Prenter kombinerer denne sondring mellem "lov og evangelium" med Athanasius' tanker. Det gør han, fordi han ikke mener, at skabelsen af livet i sig selv er en "hvilende ordning", dvs. som noget, der står stille. Skabelsen er derimod Guds fortsatte ihærdige kamp på menneskets vegne for at forsøge at opretholde skaberværket – altid med genløsningen for øje. Kort fortalt er Guds kamp udtrykt igennem loven, og genløsning er udtrykt igennem evangeliet om Jesus Kristus. Dette er Prenters såkaldte dialektik – mellem Gud og mennesket, mellem skabelse og genløsning, mellem lov og evangelium. Den opfattelse at skabe et skel mellem mennesket og Gud bliver senere i *Skabelse og Genløsning* trukket tydeligere frem. Dette sker på baggrund af det omfattende og skelsættende forfatterskab, der skabtes i mellemkrigstiden af de åbenbaringsteologer, eksistentialteologer og fænomenologer Karl Barth, som han studerede hos, (1886-1968), Rudolf Bultmann (1884-1976) og Martin Heidegger (1889-1976). At uddybe dette forhold er for omfattende i denne sammenhæng, men jeg fremhæver det her, fordi det vidner om Prenters måde at tage og vrage fra forskellige tidsaldre og epoker. Den evne vidner om, at Prenter til trods for sine bedagede holdninger i det samtidige kirkeliv på ingen måde var fastlåst i en ensporet, klassisk og konservativ teologisk observans. Tværtimod.

Regin Prenters dogmatik i *Skabelse og Genløsning* er stadigvæk meget centralt. Det interessante er, at den i sin forstand er båret frem af et frontalt angreb på og opgør mod både pietister og liberalteologer. I den forstand afspejles hans folkelige opgør med at danse efter tidens toner i et værk, der samtidig er hypermoderne på mange andre måder. Denne dobbelthed i ham selv og i hans forfatterskab vil nok blive ved med at vække en form for undren. Men der kan ikke sås tvivl om, at Prenter er en af de største danske teologer i moderne tid. Desuden er han i disse tider igen aktuel i dansk forskning, blandt andet i professor i dogmatik ved Københavns Universitet Niels Henrik Gregersens arbejde. Der er derfor ingen grund til, at han er den mindst kendte af de fire århusteologer – og da slet ikke som en af Regensens sønner af den røde gård.

Epilog: Regesenlivets frimodighed og Prenters formaning

I Regin Prenters *Erindringer* beskrives livet på Regensen, hvor han boede 1928-1932. Det er, for regensianere, et godt og underholdende afsnit. Ikke mindst da hans lidt nøgterne stil giver et godt og retvisende tidsbillede af Regensen i mellemkrigstiden. Her berettes der om det lille liv, hyggen på værelserne – den rene nostalgi:

> "Regensens hverdag var præget af en udefinérbar hygge. Den var bygget omkring en stor gård, domineret af den gamle lind. De mange steder, hvor man kunne løbe på hinanden: på læsesalen, i gården, i baderummet, i porten, hvor man læste opslagstavler, sludrede med portneren og om vinteren afhentede gløder til kakkelovnen, gjorde, at man efterhånden lærte alle at kende."

Den tunge sorg over centralvarmens indtog beskrives også i bogen. For da radiatorerne kom, blev de anset for et betragteligt skridt tilbage i kultur. Blandt andet fordi de resulterede i, at hyggen med optænding, brændeafhentning hos karlene i porten og de små flammer fra det fine bøgebrænde samtidigt forsvandt for altid. Maskineriet resulterede ulykkeligvis i, at karlene måtte afskediges, noget der ramte hele Gården: "Der blev holdt afskedsfest i gården, en af de bedste fester, ikke på grund af traktementet, der som altid var beskedent, men fordi karlene, disse ydmyge tjenere, som havde arbejdet, mens vi andre sov, pludselig trådte frem i fuldt dagslys og til vor forbløffelse gav sig til at holde gode taler og morsomme taler."

Prenters tanker om Regensen er også fine og noble. Han fremhæver Gården, som det tætteste man kommer på de britiske universitetsmiljøer. Da han påbegyndte sit professorat i 1945 i Århus, kunne han ikke begribe disse: "Universitetskollegier – lange, hotelagtige, om ikke sygehus- eller fængselsagtige blokke med masser af altaner… Hvor har disse huleboere en chance for at træffe hinanden?"

Mellem de gode anekdoter og fine beskrivelser af Gårdens fortræffeligheder, er der en bemærkning, som jeg vil lade stå som afsluttende formaning fra Prenters hånd – til alle fremtidige generationer på Regensen. Den beskriver nemlig på glimrende vis den kampiver og det lidt uplacerbare i Regin Prenters holdning og væsen – i den kirkelige, folkelig og dogmatiske litteratur: "Gik man helhjertet ind deri (Regenslivet), oplevede man regenskammeratskabet som en vidunderlig ting. Det var åbent og tolerant, måske det mest tolerante, jeg har kendt. Både en indremissionsmand og en kommunist ville blive accepteret, blot de var gode regensianere."

Der kan ikke herske tvivl om, at netop den regensånd var inspirerende og formende for ham. Ikke mindst når det kom til at kæmpe for sine synspunkter - noget som Regensens hygge og samliv åbenlyst lægger op til. Man kan i samme åndedrag påstå, at Prenters kombination af mange forskellige teologiske overbevisninger er rundet af en grundlæggende accept af og udnyttelse af forskellighed. Det er ikke sikkert, at Regin Prenter var blevet sådan uden friboligen på Regensen.

Addendum til bogen
Regensen – bag de teglrøde mure

Af Simon Langjær (2013-2016, Gamle)

Ved udgivelsen af antologien *Regensen – bag de teglrøde mure* skete der uheldigvis en redaktionel fejl, der ikke blev opdaget før bogen gik i trykken, og som dette addendum er en rettelse af. Fejlen består i, at den hedengangne forening Conventet fejlagtigt under afsnittet "Regensslag og andre regensord" er angivet således:

Conventuane/conventuaner
Regensforening stiftet i 1929. Medlemmer af Conventuane kaldes conventuaner.

Opslaget skulle selvfølgelig retvist have lydt:

Conventet/conventuale
Regensforening stiftet i 1929. Medlemmer af Conventet kaldes conventualer.

Foto: Anne Katrine Lykke Bie

Regensianersamfundet er en forening for regensianere.
Vi har medlemmer, der boede på Regensen i 1958,
og vi har medlemmer, der bor på Regensen i dag.

Samfundets formål:

1. Fungere som støtte- og venneforening for Regensen og sikre og udvikle Regensen som kulturhistorisk bygningsværk og det regensielle studenterliv således, at fremtidige generationer af studerende kan få adgang til Regensen.

2. Fremme kendskab til og interessen for Regensen og det regensielle studenterliv.

3. Synliggøre Regensens kulturelle, sociale, historiske og økonomiske betydning for samfundet.

4. Bidrage til indsamling af kildemateriale, billeder og tilbehør vedr. Regensen og det regensielle studenterliv.

5. Fremme udgivelse af artikler, skrifter og bøger om Regensen og det regensielle studenterliv.

6. Samarbejde med andre foreninger, organisationer og enkeltpersoner med interesse for det københavnske studenterliv, Regensen og det regensielle studenterliv.

7. Bidrage til et stærkt socialt fællesskab mellem medlemmerne for at understøtte engagementet i ovenstående formål.

Vi afholder flere arrangementer årligt:

Sommerudflugten
Regensens Business Network
Efterårskoncert
Generalforsamling med middag i Store Sal

Kontingent:

Mens du bor på Regensen, og i de tre første år efter, du er fraflyttet Regensen, koster det kun 50 kr. per år at være medlem af Regensianersamfundet.

Efter de tre første år, er den almindelige betaling årligt: 300 kr.
Heraf er kr. 200 en gave. Den resterende del går bl.a. til udgivelse og udsendelse af medlemsbladet "Regensen" samt til foreningens drift.

Bestyrelsen:

Mathias Esmann (formand), Stine Lassen (kasserer), Anders Ehlers Andersen, Henrik Rønnow Due, Troels C. Petersen, Birgit O'Sullivan, Jeppe Eimose Waagstein & Regensens siddende klokkere

Du kan melde dig ind på www.regensianersamfundet.dk